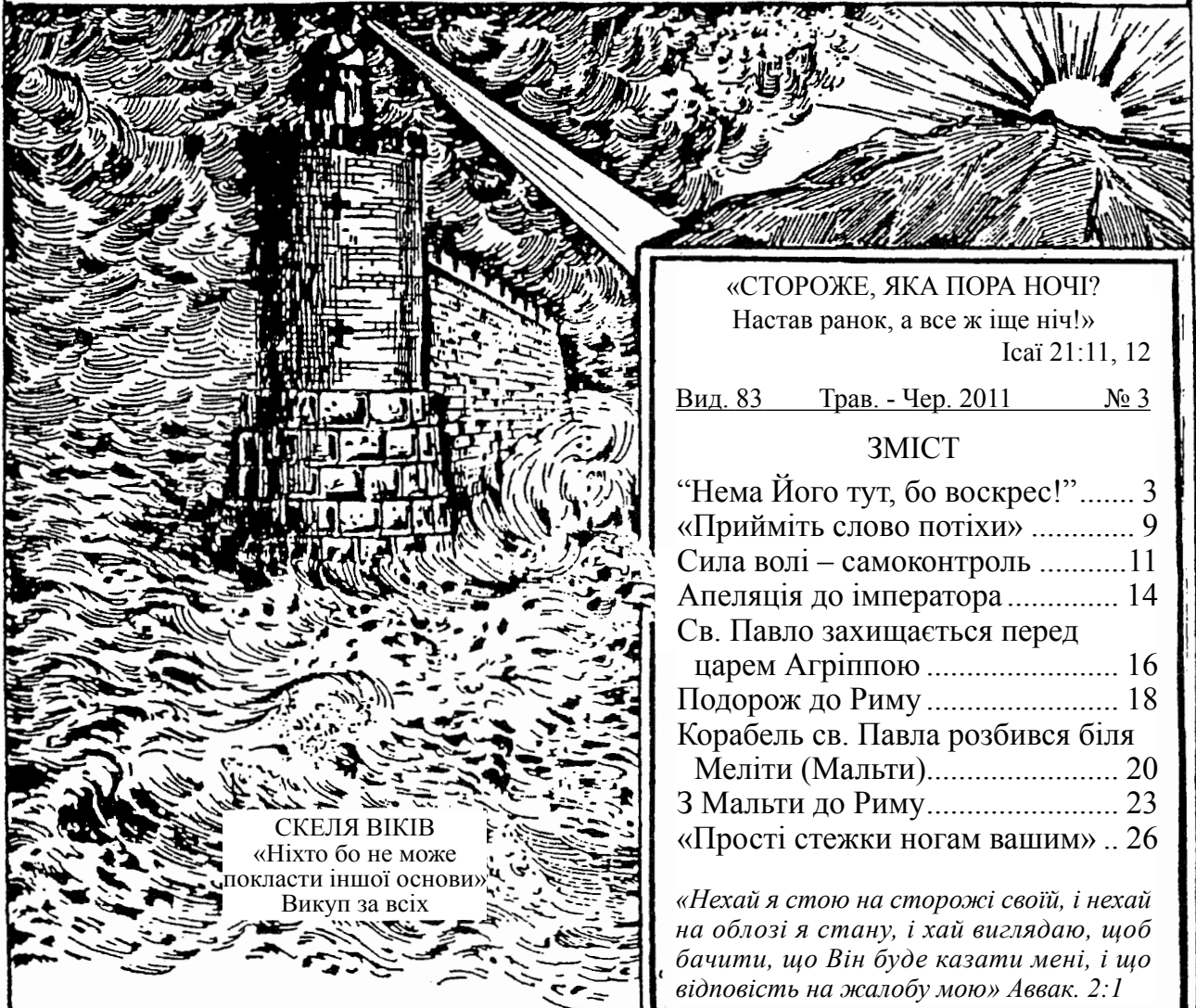

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 «Ніхто бо не може
 покласти іншої основи»
 Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 83 Трав. - Чер. 2011 № 3

ЗМІСТ

«Нема Його тут, бо воскрес!»	3
«Прийміть слово потіхи»	9
Сила волі – самоконтроль	11
Апеляція до імператора	14
Св. Павло захищається перед царем Агріппою	16
Подорож до Риму	18
Корабель св. Павла розбився біля Меліти (Мальти).....	20
З Мальти до Риму.....	23
«Прості стежки ногам вашим» ..	26

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушуються... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтесь, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Божа», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для церкви і для світу полягає в факті, що Ісус Христос «за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх», є «викупом за всіх», і «часу свого» буде «світлом правдивим... що просвічує кожну людину, яка приходить на світ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, «бачити Його, як Він є», стати «учасниками Божої Істоти» і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ церкви є вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священниками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для світу полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані для всіх Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890

м. ЛЬВІВ, 79058

“НЕМА ЙОГО ТУТ, БО ВОСКРЕС!”

“Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша... ви в своїх ще гріхах, тоді то загинули й ті, що в Христі упокоїлись!”

(1 Кор. 15: 14-18).

“Нема Його тут, бо воскрес!” (Лк. 24: 6 та 1 Кор. 15: 14-18).

Воскресіння Христа і навіть сама тема воскресіння мертвих отримує занадто мало уваги віруючих, ніж вона на це заслуговує. Своє значення для всього християнства вона втратила в значній мірі тому, що майже скрізь прийнято язичницьку теорію, що смерть не є смертю, а лише переходом з нижчого стану життя до вищого, з передпокою до самого помешкання, з чогось тимчасового до постійного. Але Святе Письмо викладає воскресіння зовсім в іншому світлі. Воно говорить, що смерть є дійсністю, що мертві не знають нічого, що смерть впливає не лише на тіло, але й на душу – “Душа, що грішить, вона помре” (Єзек. 18: 4). У випадку нашого Господа виразно сказано, що Його душа померла і що Його душа була піднята з мертвих. Прочитуємо пророка: “на смерть віддав душу Свою”, “душу Свою поклав Він як жертву за гріх” (Іс. 53: 10, 12), а також: “не позоставиш Ти в аду [шеолі, гадес, стані смерті, гробі] моєї душі”, “третього дня Він воскрес” (Дії 2: 31).

ВАЖЛИВІСТЬ ВОСКРЕСІННЯ

З цієї точки зору воскресіння Господа, яке сьогодні усіма вважається святом, було і залишається найважливішою подією в історії світу, бо на цій події ґрунтується кожен елемент християнської віри. Апостол усіяким чином

наголошує на цьому в нашому вірші, кажучи, що коли Христа не піднято, то ми ще є в своїх гріхах, що мертві загинули, і християни, які це проголошують, дають фальшиве свідоцтво. Бачимо, що апостол надавав доктрині воскресіння найбільшої ваги. На ній він базував все і навчав всіх віруючих вважати її саме такою. Його слова несуть з собою так багато, що суперечать загальноприйнятій думці наших днів: наприклад, що воскресіння зовсім не обов’язкове і що смерть є лише переминою з нижчого рівня життя до вищого. Як тоді розуміти слова апостола, що всяка проповідь марна, якщо Христос не встав з мертвих? Якщо триматися загальноприйнятої думки, то що він мав на увазі, кажучи, що мертві в Христі загинули? Як вони могли загинути, якщо вони перейшли до небесної слави? З такої точки зору, що змінилося б, коли б Ісус не воскрес? Яким чином усяка віра і надія християн була б зігнорована, анульована, коли б Христос не встав з мертвих? Безперечно, слова апостола не можуть мати розумного, розсудливого значення, якщо дивитися в світлі поширеної неправди, що смерть є лише переходом до вищої форми життя.

Та коли ми дивимось на смерть з біблійної точки зору, то бачимо зміст, бачимо силу слів апостола. Весь світ людства є мертвий або вмирає внаслідок первісного гріха, а смерть є покаранням, відплатою за цей вчинок, в якому має участь все потомство Адама, а також він сам. Під цим покаранням народилося майже 20 мільярдів людей, проіснувало той чи інший відрізок часу і поринуло в смерть, а ті, котрі

тепер називаються живими, є на дев'яносто дев'ять відсотків мертвими і вмирають в кількості 90000 осіб на день.

Для цієї величезної кількості немає жодної надії на майбутнє життя, за винятком воскресіння, а цього воскресіння не могло б бути, коли б не була заплачена викупна ціна за їхні гріхи, за адамів гріх. Наш Відкупитель об'явився в тілі, щоб знищити смерть і того, хто має владу смерті, тобто диявола (Євр. 2: 14). Очевидно, що смерть не була знищена, ані влада противника не була взята під контроль до приходу нашого Відкупителя, а це трапилося лише через понад 4 000 років після створення. Відтоді минуло майже 2 000 років, і ми бачимо, що смерть ще не знищена. Навпаки, вона далі втримує людську сім'ю у великій в'язниці смерті, гробі, шеолі, гадес, і сатана, котрий має владу смерті, далі не зв'язаний.

Ми часто говоримо, що смерть Ісуса була самим центром, осередком божественного плану, від якого залежить і довкола якого зосереджена кожна інша риса божественної благодаті. Ми далі тримаємося цієї думки, але звертаємо увагу на факт, що в багатьох відношеннях воскресіння нашого Господа було не менш важливим. Його смерть справді була потрібною як наша викупна ціна – "ублагання за гріхи всього світу (1 Ів. 2: 2). Та навіть коли б всі гріхи світу були скасовані, цього було б недостатньо, а потрібно було б значно більше. Той, Хто купив світ Своєю дорогоцінною кров'ю, повинен жити знову, щоб в повній мірі відновити, оживити, підняти зі стану гріха та смерті, бо Спаситель, котрий помер би посередині справи відкуплення, не зміг би допомогти людству. Перша частина праці Відкуплення полягала в тому, щоб задовольнити вимоги Справедливості, висунуті проти людського роду, щоб Бог міг бути справедливим і водночас міг виправдати того, хто вірить в Ісуса. Друга частина цієї праці є такою ж важливою: застосування за людство користі, яку здобуто Його жертвою.

“Я ПРИЙДУ ЗНОВУ”

Як ми вже зауважили, мертвий світ нічого не знає про благословення, які Бог зберіг для нього. Лише відносно невелика кількість людей досі чула про Божу благодать в Христі: що викупна ціна заплачена і що у властивому часі великий Відкупитель прийде знову, щоб завершити працю – збудити, оживити, відновити і, при бажанні, привести до повної досконалості всі племена землі, тобто всіх, за кого була дана ця дорогоцінна жертва.

Ми запитуємо: “Чому таке довге зволікання?” Вже понад вісімнадцять століть світ чекає, відколи народився Спаситель, Котрий відчув на Собі наші слабості і скуштував смерть за кожную людину. Чому Він не прийшов вже давно, щоб дати благословення, гарантовані Своєю жертвою, щоб оживити сплячих, щоб дати красу замість попелу і олію радості замість зажуреного духа? Чому Він далі дозволяє світу стогнати і мучитися в болях, смутку та смерті? Чи план Бога зазнав невдачі? А може він змінився, або натрапив на перешкоди, або потребує поправок? На рахунок чого віднести це довге зволікання?

Лише Святе Письмо дає відповідь на це питання і каже нам, що перш, ніж почнеться праця благословення та оживлення світу, перш, ніж почнеться праця Тисячолітнього Царства – реституція всього, про що Бог говорив устами всіх святих пророків від початку світу, – Господь вибирає особливий народ, малу черідку, вибраних. Воно розповідає нам, що їхній вибір остаточно сприятиме благословенню невибраних, всього світу, всіх племен землі (Дії 15: 14; Гал. 3: 8, 9). Воно розповідає нам, що ці вибрані є тими особливо вибраними, які названі в Святому Письмі насінням Авраама, для котрого Ісус є Головою, а всі Його вірні послідовники – членами Його тіла. Цьому насінню належить обітниця, дана Аврааму: “Благословляться... в нащадках твоїх всі племена землі”. Отже затримка від часу відкуплення нашим Господом світу до підняття людей зі стану гріха та смерті вище і вище до повної досконалості, втраченої в Адамі через непослух, є наслідком праці вибору насіння

Авраама, тож Господь через апостола говорить вірним віруючим та послідовникам Ісуса: “А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці”, – за обітницею благословити всі племена землі цим насінням (Гал. 3: 29).

“ТА НИНІ ХРИСТОС ВОСКРЕС”

З цієї точки зору, з біблійної точки зору, дорозі друзі, наскільки важливою справою було воскресіння Ісуса! Без нього всі ці надії були б марними; з мертвим Головою не було б жодного вибору Церкви; не було б жодного зібрання до Нього; не було б жодного другого приходу в славі; не було б жодного Тисячолітнього царювання для благословення всього світу.

Без воскресіння Ісуса не існувало б насіння Авраама, через яке мало прийти благословення, а зв’язана клятвою обітниця Бога зазнала б повної невдачі. Що дивного в тому, що Святе Письмо скрізь кладе такий натиск на цей великий історичний факт; що воно дає детальний опис того, як спочатку Його бачили жінки, про яких згадує наш вірш, а потім інші з апостолів та п’ятисот братів з дому віри, і, врешті, також бачив апостол Павло, та ще й чудовим чином? Як ствердив один з апостолів, Він показався Своїм апостолам після воскресіння шляхом незаперечних доказів, які неможливо було поставити під сумнів.

Ціле оповідання про служіння нашого Господа, про Його смерть та воскресіння повністю підтверджується подіями історії. Ті, котрі записували речі, що відбувалися, називали себе невченими та неграмотними. Зрозуміло, вони не прагнули вивищення, а лише говорили правдиві та розсудливі слова, розповідаючи неприкрашену оповість, в яку самі цілковито вірили. Їхня відданість Господній справі не принесла їм ані почетеї людей, ані багатства, ані громадського становища, а навпаки – насмішки, глузування, усілякі важкі випробування. “Але, – пише один з них, – я зазнав втрати всього; тож усе я вважаю за втрату і за сміття, щоб здобути місце в помазаному тілі” (Фил. 3: 7-9). Обравши знамено

Назарянина, вони все мали втратити і нічого не мали здобути. І хоча, треба визнати, вони не були навчені людської мудрості, однак не можна сказати, що вони були неотесаними. Написане ними є виразним, стислим, логічним, влучним і дає доказ того, що вони не були ані легковірними, ані примітивними, і якщо говорити про природний розум, вони, напевно, знаходилися вище пересічного рівня, якими б неграмотними не здалися щодо земної вченості.

У РІЗНОМУ ВИГЛЯДІ

Подробиці їхнього детального опису варті всілякої уваги. Вони записали, що Учитель назвав їх нерозумними і лінивого серця, щоб повірити в усе, що Він попередньо розповідав їм про Своє воскресіння. Вони розповіли як були стурбовані дивовижними подіями тієї першої пасхальної неділі, і зовсім забули слова Учителя, що Він встане з мертвих третього дня. Як тільки минула субота, жінки, набравши пахощів, прийшли бальзамувати тіло. Учні, коли жінки переказали їм, що ангел-посланник звістив про Господнє воскресіння, замість повірити, не йняли цьому віри. Забувши цілковито слова Учителя, вони, очевидно, зовсім не сподівалися воскресіння, а переконатись в цьому їх змусили лише події, що з ними трапилися.

Воскреслий Господь йшов з двома учнями до сусіднього села, однак одяг, манери та мова приховували Господа і не дозволяли впізнати Його, хоча учні дивувалися з того, як палко горіли їхні серця, коли в дорозі Він нагадував їм про те, що Він мав померти, що мало виконатися все, провіщене пророками, і що Він мав на основі сказаного пророками воскреснути третього дня. Тоді, об’явившись їм, Він умить зник з-перед очей, давши їм доказ Свого воскресіння і Своєї “переміни”. Пізніше Він з’явився в горішній кімнаті, де учні зібралися, щоб обговорити події цього дня і трьох попередніх, запитуючи один одного, чи лють священників та фарисеїв не впаде на них, при цьому зачинивши та заперши двері з боязні перед юдеями.

Несподівано посеред них став Ісус і сказав: “Мир вам”, – втихомиривши їхні побоювання, давши доказ Свого воскресіння і переконавши, що перед ними не мара, ані не вигадка їхнього розуму; що Він з’явився в фізичній, матеріальній постаті – як з’являвся попередньо, хоча увійшов не відкритими дверима, а “як замкнені двері були”, і при цьому мав тіло з плоті та кісток. В цьому Він упевнив їх, коли спожив риби та трохи вощини з медом. Коли їхні побоювання трохи розвіялися, Він далі виклав їм божественний план, а тоді зник так само миттєво, як прийшов, хоча двері далі залишалися замкнутими.

СОРОК ДНІВ З НИМИ

Святе Письмо стверджує, що Господь залишався зі Своїми послідовниками сорок днів: Він їх бачив, а сам більшість часу був для них невидимим. Вони Його не бачили, хіба що Він час від часу “з’являвся сам”. Цих з’явлень, наскільки згадує опис, було, мабуть, вісім – можливо менше, оскільки різні євангелисти могли записати ті самі події трохи іншою мовою. Половина цих з’явлень була, очевидно, в день воскресіння нашого Господа. Хоча весь наступний тиждень вони чекали, сподіваючись побачити Його знову, сподіваючись якогось додаткового прояву, їх чекало розчарування. Але наступного першого дня в тижні, коли вони зішлись разом, а Хома був з ними, Ісус з’явився знову, як перед тим, в горішній кімнаті, коли двері були замкнені, і представив Хомі саме ті докази, які він вимагав, – дозволивши йому дотулитись пальцями до знаків від цвяхів і прикласти руку до пораненого боку. Тіло, рани – все було наявне, хоча двері залишались замкненими.

Нам неможливо збагнути силу, яка могла створити і розчинити людське тіло, але в нас достатньо доказів в цьому напрямку. Чи ж ангели в давнину не з’являлися і не зникали? Чи ж наш Господь та два ангели не з’явилися Аврааму, перш ніж піти в Содом? Так само було з нашим Господом. Як сказав апостол, Він був умертвлений тілом, але Духом оживлений – “сіється тіло

звичайне, встає тіло духовне... сіється в немочі, у силі встає” (1 Кор. 15: 44). Воскреслий Ісус, тепер як духовна істота, невидима для людей, з’являвся Своїм послідовникам в різній постаті з метою переконати їх, по-перше, що Він вже не мертвий, а живий, і, по-друге, що Він вже не плоть, а дух, здатний приймати різну постать, яку забажає, – так само, як “ангел Господній” з’являвся в попередні епохи як людина або як палаючий кущ, залежно від потреби.

Минуло лише вісім днів із сорока, потім ще один тиждень сподівання і надії побачити Учителя, ще один перший день тижня і майже повне переконання, що Господь з’явиться знову в перший день тижня, як було в попередні рази. Але на третю неділю вони Його не побачили і знеохотились більше, ніж перед тим. Що б це означало? Чому б Той, Хто досі був з ними щоденно, так змінився, що майже уникає їх? Вони не знали що робити. Може чекати ще, аж Він з’явиться знову; може в наступну неділю Він прийде і скаже, що робити далі. Але ні, інший тиждень минув і Він не з’явився, а потім четверта неділя і знову нічого!

Справа ставала безнадійною. Учні були галілеянами, далеко від дому. Їхній праці місіонерів Божого Царства настав кінець, бо ж Цар мертвий; і навіть, якщо вони вірили, що Він встав з мертвих, то як скористатись з цієї великої події, чого сподіватися, що робити, що казати? Тож Симон Петро промовив до інших: “Піду риби вловити”, – повернуся до рибальства, а ви вирішіть самі, що будете робити; яка користь, що ви будете стояти тут без цілі і без діла. Яків та Іван, які колись працювали з ним разом, сказали, що вони думають так само і також повертаються до рибальства. Що запропонували інші, не сказано. Минув ще тиждень. Троє пішли рибалити, дехто з решти, мабуть, теж приєднався до них, хоча цілком можливо, що вони розійшлися по домах з наміром зайнятися домашніми справами, як перед тим, коли їх покликано статися особливими посланниками та апостолами Ісуса.

“ПАСТИР ДОГЛЯДАВ ЇХ”

Всі ці дні та тижні Учитель часто бував з ними невидимий. Він чув їхні розмови, знав їхні плани і свідомо дозволив їм потрапити в крайнє розчарування та розгубленість. Ось так Він хотів закарбувати в них повніше і триваліше, аніж будь-яким іншим чином, урок, якого хотів їх навчити. Найбільш ініціативні з апостолів, як ми побачили, пішли займатися рибальством, тому Ісус чекав на слушну нагоду дати їм знати про Свою присутність – особливо тим, через кого ця річ була б переконливо передана іншим. Він був з ними, коли вони рибалили всю ніч і не впіймали нічого, коли вони розмовляли між собою про відверту невдачу і дивувалися, чи справи не змінилися аж настільки, що навіть риба не йде в їхні сітки, і чому Бог дозволив зазнати таких великих переживань, такого великого розчарування стосовно Месії та їхніх надій сидіти з Ним на Його престолі в Його Царстві і мати з Ним частку в благословенні всіх племен землі.

Тоді Ісус знову прийняв людський вигляд, взяв одяг мандрівника і, стоячи на березі, запитав їх, чи вони не мають риби, мов би хотів в них купити її. Вони відповіли, що не впіймали нічого. Тоді мандрівник порадив їм закинути свої сітки з іншого боку човна, і в відчаї вони послушалися його ради, мабуть, навіть не подумавши над тим, що човен з кинутим якорем всю ніч повертався то одним боком, то іншим. Та ще сітка добре не опустилася, як вже була повна великої риби, вага котрої була занадто велика для сітки.

Петро відразу збагнув, що мандрівником мусить бути Господь, Котрий показався тепер в іншій постаті: раз як садівник, іншого разу як подорожній, ще іншого разу в тілі, в якому вони знали Його раніше, і ось тепер як мандрівник на березі. Це мусить бути Ісус, це ніхто інший, бо хто ще має таку владу? Хіба ж не таке чудо Він зробив для них, коли напочатку кликав їх бути Його учнями? Переконаний, що це Господь, – не ранами, не рисами лиця, не голосом, ані одягом, але чудом, Петро не міг дочекатися аж човен пристане до берега, тому стрибнув і поплив, щоб

якомога швидше знайтися біля свого Господа. Інші хутко прибули, але не питали Його нічого. Вони знали, що це Господь – так само як під час видива впізнали Мойсея та Іллю. Отож читаємо: “А з учнів ніхто не наважився спитати Його... Бо знали вони, що Господь то...”. Ніхто з них не наважився Його запитати, бо доказ був такий переконливий, такий однозначний.

ДЛЯ СВОЄЧАСНОЇ ДОПОМОГИ

Тепер вони отримали урок, який Учитель хотів їм дати: що без Його благословення вони б нічого не впіймали, а з Його благословенням можуть мати великий улов. Більше того, коли вони приплили до Нього до берега, Він не тільки мав рибу, але й вогонь, і риба вже була спечена, то ж тепер вони були Його гостями. Урок був у тому, що Він мав для них все, що потрібно в щоденному житті і навіть більше: Він міг забезпечити їх усім, чого вони потребували, і не тільки міг, але й справді забезпечить. Коли цей урок мовчки був засвоєний усіма, Господь звернувся до Петра і через нього до інших, пригадавши їм, як колись вони сталися Його учнями і полишили заняття рибальством, щоб Він міг зробити з них рибалок людей.

Господь хотів показати, що в жодному значенні це повноваження не закінчилося, що вони далі є Його представниками і речниками виконувати велику працю в Його імені, що ця праця не закінчилася з Його смертю, а насправді тільки починається. Його слова до Петра ще більше переконали їх ким Він є: “Симоне, сину Йонин, чи ти любиш мене більше цих?” – більше цих човнів, сіток і риб? Симон відповів: “Так, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе!”. Ісус відповів: “Годуй мої овечки”. Знову Ісус поставив те саме питання і знову Петро відповів схожим чином, тож наш Господь сказав: “Провадь Мої ягнята”.

За третім разом Господь поставив ще раз те саме питання, і Петро, засумувавши, мабуть, пригадав собі, що він три рази відрікся свого Вчителя. Ось таким лагідним чином Господь докорив тому, хто в своїй слабості та великій спокусі відрікся від Нього з клятьбою та присяганням. Який урок

величі та поблажливості нашого Вчителя, який урок для нас в наших стосунках з іншими, які провинилися! Чи ж не дивно, що Петро засумував, коли пригадав це собі, і майже зі зламаним серцем вигукнув: “Ти все відаєш, Господи, відаєш Ти, що кохаю Тебе!”. Коли учні засвоїли урок, Учитель знову зник, але дав їм знати про точний час і місце, де Він зустрінеться з ними знову і де мали зібратися всі віруючі. Щодо цієї останньої призначеної зустрічі, апостол Павло пише, що в той час Він бачився більш ніж з п’ятьма сотнями братів. Через кілька днів одинадцять Його вибраних (мабуть, за попередньою домовленістю) зустрілися з ним на горі Оливній і після короткої розмови Він розстався з ними і вознісся на небо, а хмара заслонила Його від їхніх очей. Це означало закінчення важливої праці навчання тих, котрих Він вже уповноважив бути свідками Його воскресіння та переміни. Чому Він з’явився при сходженні на небо в плотському тілі? На це ми відповімо, що коли Він був присутній з ними без плотського тіла, вони Його не бачили взагалі, і коли б Він далі уникав показати Себе, вони були б спантеличені і не знали б про Його сходження на небо. Отже, в даному випадку Його з’явлення в плотському тілі і вознесіння на небо в такому тілі, доки Його не обгорнула хмара, було уроком для послідовників – було найкращим зі всіх уроків, які Він міг дати їм за цих обставин. Він не міг розповісти їм про духовне, бо вони ще не були зачаті Духом, і не могли бути зачаті, доки Він не зійшов на висоту і не з’явився за них в присутності Бога, вчинивши поєднання за їхні гріхи, щоб Бог міг бути справедливий і міг виправдати тих, котрі вірять, а також міг дати їм дух прийняття.

Те, чого наш Господь не міг зробити словами, поясненням, Він довершив видимим з’явленням і уроками, які супроводжувалися Його зникненням. До цього додаймо слова ангелів, що з’явилися їм, кажучи: “Галілейські мужі, чого стоїте й задивляєтесь на небо? Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо!” (Дії 1: 11). Не з гучним голосом сурми, не з великим галасом, не видимий для

всього світу, а так, як Він відійшов, – тихо, по-таємки, непомітно для світу, щоб про це знали тільки Його вірні послідовники.

Так само буде Його другий прихід – тільки Його вірні послідовники будуть знати про Його присутність. Для світу ж Він прийде як злодій, тихо, крадучись, непомітний для людей.

“НЕ БУДЬ ТИ НЕВІРУЮЧИЙ, АЛЕ ВІРУЮЧИЙ”

Хома, який сумнівався в воскресінні Господа, представляє клас Господніх послідовників, котрі впродовж віку розумово налаштовані так, що потребують більше доказів, ніж інші послідовники. Але Господь пожалів Хому і дав йому потрібні докази задля його щирості. Власне ці докази мали бути допоміжними для Господніх послідовників весь вік. Його слова до Хоми стосуються всіх: “Не будь ти невіруючий, але віруючий”. Потрібно, щоб ми вірили в обітницю воскресіння, дану нашим Господом, бо ми побачили з образів, що все ґрунтується на цьому великому факті.

Хочу звернути вашу увагу на щирість апостолів, на простоту оповідання і на розсудливість усієї цієї справи: вона є логічним виконанням божественного плану. Все це підтверджується і доповнюється Законом і пророками, які не лише звістили перший прихід нашого Господа, його ціль, його жертву, але й звернули увагу на Його воскресіння як первоплоду з тих, котрі заснули, звернули увагу на те, що у властивому часі Він прийме контроль над світом як Месія і під час Свого Тисячолітнього царювання буде благословити всіх людей славними нагодами повернення до божественної милості та Богоподібності внаслідок Своєї великої викупної праці. А нам, котрі маємо очі, щоб бачити, і вуха, щоб чути про цю чудову благодать Бога, “якими треба бути в святому житті та в побожності”?! Маючи ласкаві обітниці бути разом з нашим Відкупителем в Його Царстві, наскільки радо ми повинні сприймати труднощі та випробування, усілякі проби та випадки, які Господь вважає потрібними для нас!

“В СВОЄМУ ЧАСІ”

В своєму часі, блаженний Ісусе, Ти через муки Своєї душі будеш бачити плід і наситишся.

Твоя агонія на Голгофі – ціна, яку Ти дав, – дозволить мертвим жити знову!

2HG320

«ПРИЙМІТЬ СЛОВО ПОТІХИ»

*«Усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від вас разом із усякою злобою. А ви один до одного будьте ласкаві»
(Еф. 4: 31, 32).*

Той самий Апостол, якому належать слова нашого вірша, в іншому місці класифікував ці злі плоди, перелічені тут, як вчинки тіла та диявола. Він говорить, що ті, хто робить таке, не успадкують Божого Царства, і показує, що ці риси пов'язані з нашою грішною природою. Але ми, котрі залишили світ, котрі відкинули його дух, підлягаємо як Нові Створіння в Христі найбільш урочистим зобов'язанням привести нашу грішну природу з її нахилами до зла у повне підкорення новій природі, привести старе створіння під контроль розуму Бога, Святого Духа, святої волі, розпинаючи тіло і приводячи кожну думку у полон слухняності Христові. Господь з кожним днем все більше прищеплює нам цю думку.

Св. Павло порівнює ці плоди противника і грішного тіла з дорогоцінними плодами Божого Духа. Цей Дух є Небесним, Богоподібним, тоді як інший – «земний, тілесний та демонський». Віра, доброта, тихість, лагідність, терпеливість, мир, самоконтроль, любов – ось Небесні плоди. Вони є прямою протилежністю духові противника. Намагаючись виконувати волю Бога, розвивати милі якості Святого Духа, ми стикаємося з постійною боротьбою з успадкованими слабостями нашого грішного тіла. Хтось може за порівняно короткий час добитися успіху у здоланні цих діл тіла і лукавого, а іншим доведеться вести постійну велику боротьбу. Але перемога над цим злим станом мусить бути здобута, інакше нам ніколи не буде дарований вхід у Царство. Господь уважно стежить за ревністю і запалом, з яким ми намагаємося позбутися цих вчинків грішного тіла, цих поганих

рис характеру. Знаючи наші природні слабкості, кожен з нас повинен так пильнувати і стерегти себе, так взивати до Господа про допомогу, так наповнювати своє серце і розум Словом Господа, щоб зуміти залишатися чистим і вільним від домішки гріха.

Переходячи до розгляду перестороги апостола, згаданої в нашому вірші, здається, що він вважає однією з найгірших рис «усяке подратування». Роздратування є збудженим станом, прямою протилежністю лагідності. Воно представляє ворожість в серці і дуже тісно пов'язане з останньою згаданою рисою – «злобою». Злі наміри в серці ведуть людину до недобррозичливості, до бажання заподіяти шкоду іншому. Цілком ймовірно, що дух незадоволення і злоби, допущений у серце, пошириться на всі справи життя і доведе Нове Створіння до повного краху. Його вплив є надзвичайно згубним. Буває таке, що хтось розсердиться, відчує короточасне бажання помститися, але без відчуття, яке переростає в тривале роздратування, без тривалої злоби; але тілесна лють і гнів є грішними, небезпечними, і обов'язково (якщо їх не перемогти) доведуть до роздратування та злоби.

**«І ЯК БАЖАЄТЕ, ЩОБ ВАМ ЛЮДИ
ЧИНИЛИ»**

Господнє Слово радить нам: «Сонце нехай не заходить у вашому гніві». Немає значення, що спонукало вас до цього, ви повинні подбати, щоб ця справа залагодилася якнайшвидше. Не можна таїти чи плекати лють або гнів, бо це обов'язково призведе до постійного роздратування і ненависті. Слово лють здається не таким сильним, як гнів. Напевне, гнів у недосконалій, грішній істоті є глибокою, рішучою і тривалою люття, чимсь, сповненим образи і помсти. Обмова є більш умілою, більш

витонченою справою, більш облудною, більш злісною. Багато людей стають такими слабкими в характері, такими неврівноваженими, що вони не знають, як правильно застосувати Золоте Правило у своєму щоденному житті. Вони говорять про інших таке, що вони не хотіли б, щоб інші говорили про них. Вони ставляться до інших так, як не хотіли б, щоб інші ставилися до них. Господні діти – ті, котрі зобов'язалися Божою святою Угодою і котрі визнають себе Божими послами, – повинні усіяко уникати такої поведінки.

Ми не кажемо, що немає такої речі як праведна лють, праведний гнів. «Щоденно на злого Бог гнівається». Навіть зараз Його праведний гнів запалився проти народів землі, і Він розбиває їх, доки повністю не повалить. Якби увесь гнів був поганим, то Сам Бог був би винний у гріхові. Але Божий гнів, Його лють, завжди є властивою річчю. Це не тілесний гнів або роздратування. Бог гнівається на злі вчинки, і цей гнів означає, що Він їх покарає. Однак Писання ніколи не говорить про Господа як про запеклого або озлобленого. Бог є Любов; Він терпеливий і добрий навіть до поганих. Він робить усе по справедливості та з любов'ю.

Отож, якщо це правомірно для Бога мати певну лють, певний гнів, чи буде правильно з нашого боку виявляти в тих чи інших випадках лють або гнів? Як ми вже згадували, можуть бути хвилини, коли хтось може справедливо розлютитися. Наприклад, ми повинні в якійсь мірі відчувати гнів проти себе. Якщо ми бачимо, що неналежно скористалися своїми можливостями, якщо ми були легковажними і недбалими у пильнуванні своїх «думок і слів, і вчинків», було б добре розсердитися і навіть розгніватися на себе. Але якщо серце є праведним, то нам не слід бути ані занадто обуреними, ані знеохоченими через свої невдачі в цьому напрямку, а слід уважніше намагатися, з Господньою допомогою, перемагати, стараючись отримати урок з кожної зробленої нами помилки.

ПОТРЕБА У СЕРЙОЗНОМУ ДОСЛІДЖЕННІ СЕРЦЯ

Не маючи права, ані спроможності судити серце іншого, ми повинні бути дуже повільні до гніву і дуже обережні з тим, як ми висловлюємося. Нам слід пам'ятати, що тільки Господь має право карати. Господній народ повинен боротися проти всіх цих слабостей, цих вад тіла, які спонукує противник та його воїнство – люті, гніву, суперечок, злоби, ненависті. Ми повинні боятися цих речей, як боялися б моровиці.

Яку пильність, яке ретельне вивчення себе, яку палку молитву про допомогу повинна нести з собою ця думка! Як ми повинні оберігати свій язик від лихослів'я, обмови, наклепу, бо це є наслідком браку любові і наслідком злоби. Пильнуючи свій язик, ми повинні пам'ятати, що ці злі слова походять з серця. Тому наше серце треба зробити і утримувати таким вірним Христові, в такій злагоді з Божим Святим Духом, що з нього не випливатиме гірка вода.

Псалмист говорить: «Щоб злязична людина міцною не була на землі». Також прочитайте пораду св. Павла Титові (3: 2-8) і Тимофієві (1 Тим. 3: 11). О, якби дух любові, лагідності та піклування один про одного міг так щедро перебувати в кожному членові Церкви Христа, щоб кожний не тільки стримувався говорити погане про брата або сестру, але щоб було болісно слухати наклепницьку розповідь про когось і особливо про спів-подорожнього на «вузькій дорозі»! Коли цього вдалося досягти кожному члену кожного зібрання, наскільки тісніше вони були б зв'язані узами Християнської любові!

Як вже згадувалося раніше, ми віримо, що більшість дорогих друзів постійно розвиває цей дух любові та уваги, однак дехто з них і далі має багато можливостей для покращення. Шкода, яку можна завдати язиком, є майже необмежена. Отож з якою пильністю і молитвою ми повинні дбати про наш вплив! Ми заохочуємо уважно перечитати 6 Том, стор. 590-597, Студії Святого Письма. Добре, щоб свій чистий розум ми спонукували шляхом пригадування. Віримо, що час для завершення нашої праці побудови характеру є коротким. Ми повинні пам'ятати

про це щораз більше, особливо коли бачимо, як один за одним члени Тіла Христа переходять поза завісу. Тож намагаймося через молитву і щоденне та щогодинне старання ставати в

усіх справах копією дорогого Божого Сина і почути, коли настане наш час, милі слова Господа: «Гаразд!»

R5973 (1916 p.)

СИЛА ВОЛІ – САМОКОНТРОЛЬ

Римлян 14: 13 – 15: 3

ЛИХО ПИЯЦТВА – ОБМЕЖЕННЯ СВОБОДИ ЗАРАДИ ІНШИХ – СЛОВО ПЕРЕСТОРОГИ В СТОСУНКУ ДО ПРАВИЛЬНОГО ТЛУМАЧЕННЯ СВЯТОГО ПИСЬМА – САМОВІДРЕЧЕННЯ ДЛЯ ХРИСТА – ВІРА І ОСУД – ЗАСТОСУВАННЯ ЦАРСЬКОГО ЗАКОНУ ЛЮБОВІ.

*«Добре не їсти м'яса, ані пити вина,
ані робити такого, від чого брат твій
гіршиться, або спокушується, або слабне»
(Вірш 21).*

Комітет Міжнародних Недільних Шкіл знову звертається до всіх християн з проханням звернути увагу на те, скільки лиха несе з собою пияцтво, і на важливість поміркованості у всьому з боку тих, котрі дотримуються побожності. Згадані уроки, мабуть, ще важливіші, коли ми збагнемо, що поспіх, штовханина, метушня, витрати нервової енергії, характерні для наших днів, є, очевидно, причиною нервових та розумових розладів і більшої кількості божевільних.

Зрозуміло, що ніхто, твердячи про доброзичливість серця та тверезість розуму, мабуть, не буде захищати або заохочувати пияцтво, розуміючи, що воно є щедрим джерелом злочинності, розпусти, аморальності тощо. Ми з задоволенням відзначаємо поширення місцевої відмови і навіть повної заборони його тут, у Сполучених Штатах, і скрізь. Не подумайте, що такі обмеження є найвищим ідеалом свободи. Ті, котрі люблять свободу, є охочі розділити рабство обмежень заради своїх співвітчизників, для котрих повна свобода є, правду кажучи, шкідливою.

Кліматичні умови, фінансові та суспільні обставини вплинули на факт, що за днів нашого Господа та апостолів було менше ніж тепер схильності до пияцтва. Мабуть, саме тому Святе Письмо менше говорить про цей недолік, який є одним з найбільших лих сьогодні.

Проте жодний інтерес до питання тверезості не може підштовхувати нас до того, щоб бачити

в Божественному Слові більше, ніж мали на думці натхнені автори, хоча ми можемо зробити достатньо припущень та висновків. Перш за все, ми повинні взяти для себе той урок, який для нас приготований. Сьогоднішня лекція є частиною того, що апостол говорить стосовно закону та свободи, звичаю та сумління, тобто питань, які були важливими в час написання. Зі звичним запалом св. Павло накреслив шлях правильної християнської поведінки на основі другої великої заповіді Божественного Закону: «Люби свого ближнього, як самого себе». Хоча цей урок можна в якійсь мірі застосувати до кожної розумної істоти, однак в стислому значенні, особливо і перш за все, він стосується кожного посвяченого члена Церкви Христа.

ВАЖЛИВІСТЬ ВЕЛИКОЇ СИЛИ ВОЛІ

Всі люди мають волю. Важливо, щоб всі навчилися її використовувати. Чого людина прагне, тим вона і живе! Безвладні та інертні люди не є по-справжньому чоловіками та жінками. Щоб стати героєм в сутичці, треба мати сильну волю. Від того, наскільки вона правильна, залежить вплив та вартість особистості. Дітей не можна виховувати так, щоб вони не мали волі, а навпаки, щоб їхня воля підпорядковувалася відповідним правилам та вказівникам в житті – батькам, вчителям і згодом Божественній волі.

В нашому вивченні апостол звертається до тих, хто підкорив свою волю Господу, – хто прийняв Божественну волю замість власної. Найбільш благородні та найкращі з Божого народу – це ті, хто має залізну волю, яку вони цілковито підкорили керівництву та проводу

Господа – через Біблію, Святого Духа та Божественне провидіння. «Богомільці правдиві вклоняться будуть Отцеві в душі та в правді, бо Отець Собі прагне таких богомільців».

Дехто народився з сильною волею; інші ж з природи мають слабкий розум. У світі ці останні впливають або топляться, виживають або гинуть в перипетіях життя, часто контрольованих законами попиту та пропозиції і виживання найсильнішого. Неоднакові умови народження часто доповнюються різними життєвими обставинами, і це інколи може мати плачевні наслідки. Дехто з сильною волею може стати відомим бізнесменом, директором великого підприємства і т.д., натомість інші стають злодіями, кримінальними злочинцями тощо, і це залежить переважно від випадкових обставин.

Єдиний безпечний шлях для будь-якого моряка серед бурхливого житейського моря – зійти на борт великого Стерничого, Господа Ісуса Христа. Він навряд чи запровадить до порту земних багатств та земного благополуччя, однак хоче, якщо на це буде згода, привести нас безпечно до бажаної пристані. Під проводом цього Стерничого людська воля є мов великий корабель з міцними вітрилами або потужним двигуном. Чим більша сила, тим більша місткість і більше з нього користі. Надійний Стерничий не тільки проведе нас безпечно повз скелі нещастя та міліну гріха, але й заведе до пристані життя, радості, миру та Божественної спільності.

Та не тільки міцна воля потребує великого Стерничого. Особи зі слабкою волею потребують Його стільки ж, бо хоча вони не налетять з такою ж силою на скелі і не розіб'ються так само, однак так само потраплять на міліну гріха і марно будуть намагатися досягти в житті чогось вартісного.

НОВІ СТВОРІННЯ В ІСУСІ ХРИСТІ

Хто в цьому Євангельському Віці повністю підкорює свою волю Господу і отримує натомість зачаття Святого Духа, по-біблійному є названий Новим Створінням в Христі (2 Кор. 5: 17). Його воля є приведена в підпорядкування волі Бога.

Уроки Його Слова і весь життєвий досвід під Божественним доглядом – все це, як обіцяно, має співпрацювати для його добра, щоб зміцнити волю, якщо вона занадто слабка, зробити його податливим, якщо він занадто жорсткий, і остаточно зробити з нього все, що можна зробити в теперішньому житті, і приготувати до життя прийдешнього.

До таких св. Павло звертається в нинішній лекції. Він говорить їм не судити братів в значенні осуду, а судити себе, критикувати себе, ставатися сяючим світилом і, отже, допомагати братам, виставляючи перед ними і перед світом шляхетний приклад. Рано чи пізно всі зобов'язані дати звіт перед Господом. Тому судити інших зовсім не обов'язково. Якщо ми судили або критикували один одного в минулому, слід уникати робити це в майбутньому і критикувати лише самих себе – власні слова, власні вчинки, власні думки, – щоб жодна річ в нас не сталася каменем спотикання на шляху інших.

Церемоніальна чистість або нечистість їжі є для християнина нічим, бо він вільний від усякого закону, за винятком Закону Любові. Але цей Божественний Закон контролює нас і забороняє нам робити що-небудь для спотикання або навіть для засмучення брата, менш обізнаного, ніж інші. Чи може хтось, контрольований любов'ю, їсти, пити, робити чи говорити так, що це завдасть шкоди іншому? Добре мати свободу, але вживаймо її так, щоб не кривдити менш розвинутих.

Поклик Євангельського віку – це поклик до співспадкоємства з Христом в Його Тисячолітньому Царстві. Покликані таким чином не є в рабстві юдейського Закону, але мають більшу свободу в Христі. Але чи можемо ми сказати, що перевага нашого становища перед Господом як майбутніх спадкоємців Царства полягає головним чином в свободі їсти і пити що нам заманеться? Зовсім ні! Це незначні привілеї нашого блаженного стосунку до Христа та до Царства. Наше головне благословення полягає в нашому виправданні, мирі та радості в Святому Дусі.

Старайтесь цінити ці першочергові благословення та привілеї теперішнього часу; роблячи так, ми будемо вельми до вподоби в очах Бога, і також люди будуть схвалювати нашу поведінку. Тож тримайтесь того, що творить мир, і чим ми можемо будувати один одного. Не ризикуймо завдати шкоди Стежці Праведності і справі Божої благодаті в інших, використовуючи нашу свободу будь-яким способом всупереч їхньому благополуччю. Замість цього вважаймо своїм привілеєм відмовлятися від власних прав, якщо цим ми можемо прославити Бога і благословити наших ближніх.

ВІРА І ОСУД

«Ти маєш віру? Май її сам про себе перед Богом». Наша зовнішня поведінка не обов'язково повинна показувати всю глибину нашого знання, віри та свободи. Бог знає серце. Він бачить зроблений нами поступ, і Йому буде краще подобатися, якщо задля братів ми не декларуватимемо всю нашу свободу кожного часу і в кожному місці, де знання може виявитися шкідливим для інших з Його дорогої сім'ї.

Далі апостол показує, що коли ми критично відносимось до власної поведінки та власних мотивів, то можемо в них зауважити щось дуже схоже на те, що ми схильні критикувати в інших, хоча, можливо, в чомусь іншому (вірш 22). Наприклад, хто судить іншого, той припускає, або ж робить висновок, що поведінкою тієї особи керує пиха, амбіція тощо. Коли б він звернув критику на себе, то зміг би зауважити щось схоже у власному серці. Хто робить висновок, що його ближній наклепник і засуджує ближнього, той повинен звернути критику на себе і побачити, чи його власні слова не заслуговують постійного докору – чи вони ніколи не звернені проти наклепника. Щаслива і блаженна особа, котра після дбайливого самоаналізу виявить, що вона цілковито вільна від вад, які бачить в інших. Такі характери – виняток.

Якщо в нашому розумі є неправильне уявлення, то слова апостола в 23 вірші звучатимуть надзвичайно суперечливо. Багато розумів, що

є під впливом оман Середньовіччя, роблять з нього висновок, що той, хто занечищує власне сумління їдою м'яса, про яке він помилково думає як про нечисте, буде посланий на вічні муки. Але нічого такого апостол не мав на думці, ані, власне кажучи, цього не можна зрозуміти з його слів. Він наголошує на факті, що будь-яка особа, яка їсть м'ясо, яке б чисте воно не було, але при цьому вважає, що цим вона грішить, в результаті потрапить під осуд за те, що порушує власне сумління, своє бачення Господньої волі; що цей осуд сумління буде мов бар'єр між нею та Господом, Який судить серце, а не тільки зовнішню поведінку. Таке відчуження може остаточно привести до втрати великої Нагороди нашого Високого Поклику і, тим самим, запровадити до Великої Громади або й навіть на Другу Смерть.

ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ ЦЬОГО ПРИНЦИПУ

Апостол пояснює, чому цей осуд триває, кажучи: «бо не робить із віри» – не в згоді зі своїм сумлінням. А що не є в згоді з вірою та сумлінням, є гріх.

Застосування цього принципу до справи вживання чи не вживання спиртних напоїв, напевно, буде для користі всього Божого народу. Хто вживає ці напої і переконаний, що їхнє вживання є гріхом, той порушує власне сумління. Хто вживає їх з повним знанням, що когось іншого це неприємно уразить, той порушує Закон Любові: «Люби свого ближнього, як самого себе». В наші дні ця справа стає ще важливішою, ніж попередньо, бо сьогодні справа сумління у вживанні спиртних напоїв є більш нагальною, ніж будь-коли досі.

В Тілі Христа члени мають свої різні усадковані слабості, проти яких їм доводиться вести боротьбу ціле життя. Інколи ці слабості мають такий характер, що до певної міри вступають в конфлікт з правами та привілеями інших і, буває, навіть з власними. В цьому випадку апостол дає слово поради, кажучи: «Ми, сильні, повинні нести слабості безсилим, а не собі догоджати».

Така терпелива, поблажлива любов є однією з головних прикрас християнського характеру.

Це, однак, не означає, що ми не повинні умовляти такого і не намагатися допомогти йому позбутися своєї слабохарактерності. Ми повинні це робити в душі покори і доброти, охоче переносючи випробування нашої терпеливості, не намагаючись догоджати собі, а допомагаючи слабшому брату або сестрі. «Кожен із нас, – радить апостол, – нехай догоджає ближньому на добро для збудування», – не лише нехтуючи його вадою, мов би, на нашу думку, вона не мала жодних наслідків, але й покійно і терпеливо підкоряючись незручностям, при цьому чемно нагадуючи йому боротися з нею.

Якщо пануватиме такий дух, то не буде потрібний жодний поділ в Тілі Христа, адже

всі члени матимуть взаємну турботу і взаємно любитимуть один одного – виявлятимуть турботу, яка намагається заохотити до всього доброго і знеохотити до всього невідповідного, а також любов, яка вкриває своїм плащем негаразди і намагається приховати недоліки і не виставляти слабшого брата на докір іншим. Ось так є в справжньому Тілі Христа, яке зв'язане разом в любові, бо якщо один член страждає, всі члени страждають з ним в тій мірі, в якій вони так чи інакше безпосередньо зв'язані з ним. Якщо ж один член є пошанований, всі члени радіють з ним і до певної міри ділять його пошани – так само, як в земній сім'ї, де один член є вельми поважаний, то всі члени мають частку в його пошані та радості.

R5966 (1916 p.)

АПЕЛЯЦІЯ ДО ІМПЕРАТОРА

Дії 25: 1-12

ФЕСТ – НОВИЙ РИМСЬКИЙ УПРАВИТЕЛЬ ЮДЕЇ – ВОРОГИ СВ. ПАВЛА ШУКАЮТЬ НАГОДИ ПРОТИ НЬОГО – НОВИЙ ЗАМАХ НА ЖИТТЯ АПОСТОЛА – СВ. ПАВЛО ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ ВІД ВИПРАВДАННЯ РИМСЬКОГО СУДУ І ВІД ТОГО, ЩОБ БУТИ ВИСЛУХАНИМ САНХЕНДРИНОМ – АПЕЛЯЦІЯ ДО СУДУ ІМПЕРАТОРА – ФЕСТ НЕ ЗНАЄ ЯК СФОРМУЛЮВАТИ ОБВИНУВАЧЕННЯ – СВ. ПАВЛУ ПРОПОНУЮТЬ ДАТИ СВОЮ ВЕРСІЮ ВОРОЖОГО СТАВЛЕННЯ ДО НЬОГО В НАРОДІ.

«Доволі для учня, коли буде він, як учитель його, а раб як господар його» (Мт. 10: 25).

Фелікса, римського управителя Юдеї, замінив Фест. Стараючись догодити юдеям, він залишив св. Павла в'язнем, хоча за його власними словами він не визнав апостола винним в порушенні римських законів і був переконаний, що його вороги люто заздрили йому. Два роки, проведені св. Павлом у в'язниці, безперечно, дали апостолу чудову нагоду для глибшого вивчення Божественного Плану, викладеного в Святому Письмі.

Зараз неможливо навіть приблизно уявити собі, якою могла бути Господня ціль в тому, що Він дозволив Своєму вірному представнику бути ізольованим і позбавленим привілеїв служіння. З одного боку це могло дати апостолу відпочинок, спокій, нагоду далі вивчати Правду. З іншого боку це могло навчити його уроку терпеливості,

підкорення і довір'я до Бога – що його служіння не було незамінним, що хоча Господь не дозволив йому відійти і остаточно визволить його, однак він не є незамінним для Божественного Плану. Це важливий урок, якого повинен навчитися весь Божий народ і особливо ті, котрі якимось особливим чином мають відношення до Його служби.

Могло бути також, що Господь мав працю для апостола в Кесарії, де той, очевидно, спілкувався зі старшими гарнізону, і вони мали можливість бачити цю людину і оцінили силу Бога, яка підтримувала його в скрутні хвилини. Можемо бути певні, що апостол дозволяв своєму світлу світити при кожній відповідній нагоді, і можемо бути певні, що його «праця не [була] марнотна у Господі», де б вона не була, чи її приймали і чи вона була корисною інтересам інших. Навіть коли б він не мав нагоди служити іншим і праця благодаті виконалася тільки в

його власному серці, це не було даремно, і віра наказує нам приймати цю річ, не сумніваючись в мудрості задуму.

СПРАВУ СВ. ПАВЛА ПРЕДСТАВЛЕНО ФЕСТУ

Фест, новий управитель, одразу поїхав у Єрусалим, осередок своєї провінції, щоб там познайомитися зі старшими народу, серед якого він мав управляти та судити. Він мав зовсім інший характер від свого попередника. Св. Павло називає його «достоїним Фестом», і сама історія підтверджує це звертання.

Вороги св. Павла пильнували, щоб добитися через нового управителя того, що їм не вдалося зробити при Феліксі. Скориставшись фактом, що нова офіційна особа намагатиметься справити добре враження шляхом швидкого вирішення справ в'язнів, звинувачених за бунт, заколот, зраду, юдейські правителі одразу довели справу св. Павла до відома Феста. Та виклавши аргументи Тертила, щоб збити управителя з пантелику, вони побоялися розглядати справу перед ним через слабкість доказу, бо в них не було жодних свідків поганих вчинків з боку апостола, які можна було б вважати порушенням римського права або привілеїв римського громадянина.

Очевидно вони намагалися йому пояснити, що поведінка апостола шкодила їхній релігії, але римський управитель, не знайомий з їхніми релігійними звичаями, не був готовий зрозуміти. Отож вони розповіли Фесту, що, попри все, їхня суперечка зі св. Павлом стосувалася більше релігійних, аніж громадських справ, тому було б бажано, щоб в'язня передали Санхендрину в Єрусалимі для розгляду на основі юдейського Закону. Водночас в них визрів план, щоб в ім'я Бога та релігії і «доброї справи» апостола вбити по дорозі до Єрусалима.

На жаль, таку злочинну несправедливість можна поставити в вину не тільки юдеям того часу. В кожному віці і майже в кожній релігійній системі розумова неврівноваженість проявлялася в тому, що в гарячі хвилини в ім'я і на захист Бога та святості чинилися жахливі

злочини! Який урок ми можемо взяти для себе з цих витягів історії? Коли людство зрозуміє, що Справедливість є основою Божественного правління (Пс. 97: 2) і все, що їй суперечить, Богу не до вподоби? Коли ми навчимося, що наслідки несправедливості остаточно більше зашкодять кривднику, аніж скривдженому?

АПЕЛЯЦІЯ СВ. ПАВЛА ДО ІМПЕРАТОРА

Управитель Фест визнав своє незнання релігії юдеїв і не заперечив тому, щоб в'язня допитав релігійний суд його співвітчизників. Після свого повернення до Кесарії він представив пропозицію юдеїв св. Павлу, запитуючи його – бо апостол був римським громадянином – чи він готовий, щоб його звільнили від римського суду і передали на допит юдейському Санхендрину.

Апостол одразу відповів, що він на це не згоден; що він, як римський громадянин, має право на привілеї римлянина і тому апелює в своїй справі до суду імператора в Римі, столиці імперії. Він добре розумів ворожість своїх співгромадян і усвідомлював, що ті, котрі готові були вбити його два роки тому, очевидно, не змінилися серцем.

Поведінка св. Павла дає добрий приклад всім з Господнього народу в схожих обставинах. Деякі члени Господньої сім'ї, маючи добрі наміри, роблять помилку, вважаючи, що лекція Учителя не чинити опору означає, що Його послідовники не повинні прикладати жодних зусиль на власну користь. Наш привілей – скористатися з кожного права, наданого нам законами країни, в якій ми живемо. Наше право – звернутися, наскільки це можливо, до вищих і кращих судових інстанцій і добитися справедливості, яку не можна отримати в нижчих судах. Та скориставшись усіма законними засобами і способами, Господній народ повинен підкоритися наслідкам і не буркотіти та не сперечатися з рішеннями закону.

Ще інша справа, варта уваги: як показує запис, апостол не лаяв, ані не обмовляв свій народ, чи Санхендрин, чи інших, котрі його обвинувачували та переслідували. Урок для

Господнього народу сьогодні в тому, щоб не лихословити жодної людини. Скористайтесь з кожного законного права, привілею та нагоди і прийміть кінцеві наслідки як від Бога.

ФЕСТ ПРОСИТЬ ДОПОМОГИ В ЦАРЯ АГРІППИ

Фест опинився в делікатному становищі. Посилаючи апостола до Риму, як він був зобов'язаний це зробити у випадку апеляції римських громадян, він повинен був висунути якесь звинувачення. Будучи справедливою людиною, він хотів, щоб це було правдиве звинувачення. Тому він потрапив у заклопотання, яке звинувачення йому сформулювати проти апостола – якщо взагалі сформулювати яке-небудь.

Відразу після цього відбулася церемонія інавгурації Феста в Кесарії. Цар Агріппа з Галілеї вшанував її своїми відвідинами. Хоча цар був едомлянином, однак він визнавав єврейську віру, і Фест, котрий не розумівся на ній, скористався з нагоди попросити допомоги сформулювати обвинувачення проти св. Павла, злочин котрого, якщо взагалі це можна назвати злочином, можна було зрозуміти лише з юдейської точки зору. Тож апостола покликали представити перед царем, воєначальниками та відомими громадянами свою версію ворожого ставлення до нього з боку його народу.

R5960 (1916 p.)

СВ. ПАВЛО ЗАХИЩАЄТЬСЯ ПЕРЕД ЦАРЕМ АГРІППОЮ

Дії 26: 1, 24-32

ПРОПОВІДУВАННЯ ХРИСТА ПРАВИТЕЛЯМ – СВ. ПАВЛО ЗВЕРТАЄТЬСЯ ЗІ ЗВОРУШЛИВОЮ ПРОПОВІДДЮ ПРО СВОЇ ТРУДНОЩІ – НАГОЛОШЕННЯ НА ІСТОТНИХ РИСАХ ЄВАНГЕЛІЇ – НАДІЯ ІЗРАЇЛЮ – ВИБІР ДУХОВНОГО НАСІННЯ АВРААМА – ДОВГО ОБІЦЯНЕ ЦАРСТВО МЕСІЇ – ІЗРАЇЛЬ ПЕРШИЙ ОТРИМАЄ БЛАГОСЛОВЕННЯ, ПОТІМ – ВСЕ ЛЮДСТВО – ЦАР АГРІППА ГЛИБОКО ВРАЖЕНИЙ – СВ. ПАВЛО, В'ЯЗЕНЬ, ЩАСЛИВІШИЙ ВІД ТИХ, ХТО ЙОГО СЛУХАВ.

«Через це я... не був супротивний видінню небесному» (Дії 26: 19).

Наше останнє недільне дослідження показало нам, що звернення св. Павла до Суду Імператора дало апостолу змогу проповідувати Євангелію відомим людям, до котрих по-іншому він не міг сподіватися потрапити. Таку нагоду він, мабуть, оцінив по достоїнству, бо виголосив хвилююче звернення, темою котрого були обставини його власного навернення, розказані вже втретє. Не сумніваємось, що в цій справі ним керував Господь. Ось так Бог таємничим чином здійснює раду Своєї волі і чинить, що людський гнів Його славить. Тим самим Він дає вірним слугам нові нагоди служити Своєї справі. Яким підбадьореним повинен бути кожен послідовник Ісуса, щоб далі тривати в вірності, щирості серця, використовувати кожну нагоду, усвідомлювати Господній нагляд над Його працею!

Як вихована людина, св. Павло почав свою

промову подякою, наскільки міг це собі дозволити, на адресу царя Агріппи за те, що він може бути вислуханий кимось, хто є таким знавцем всіх справ юдеїв. Він звернув увагу на факт, що його життєвий шлях з юності був добре відомий Єрусалиму та всьому юдейському народу. Коли б його співвітчизники хотіли, вони могли свідчити про його релігійну безкомпромісність. «А тепер, – каже він, – я стою на випробуванні за свою надію на обітницю, яку Бог дав нашим батькам, – обітницю, яка, як сподіваються всі юдеї, буде виконана. І власне за цю надію мене винуватять юдеї».

НАДІЯ ІЗРАЇЛЮ

Надія Ізраїлю зосереджена в зв'язаній клятвою Божій обітниці Аврааму: «Всі народи землі будуть потомством твоїм благословляти себе» (1 М. 12: 3; 22: 15-18). Св. Павло проповідував, що ця Обітниця є в процесі виконання; що Ісус

з Назарету, як Божий Син, через слухняність Закону та жертву Своїх земних прав став Головою цього обіцяного Насіння Авраама через Своє воскресіння до рівня духовної слави, честі та безсмертя. Більше того, апостол навчав, що від П'ятидесятниці Господь вибирає з юдеїв та язичників «малу черідку», щоб вона була Нареченою Месії та Співспадкоємицею, членами Духовного Насіння Авраама. Коли цей вибір закінчиться, Месія, Голова та Тіло, встановить в славі довго обіцяне Царство Бога, через яке благословення спочатку зійде на тілесний Ізраїль, щоб підняти його шляхом реституції, а потім поширяться через Ізраїль на всі племена землі (Гал. 3: 8, 16, 29; Рим. 11: 7-15).

Напевно св. Павло звернув увагу на пророцтва, які розповідали про страждання Месії і про славу, яка мала прийти! Всі юдеї знали про страждання Ісуса та Його послідовників, але вони піддавали сумніву Його воскресіння до слави та надію, що Його послідовники будуть згодом ділити Його перемену воскресіння. Вся дискусія між ним та юдеями зосередилася на тому, чи Ісус воскрес із мертвих. Якщо Він не воскрес, то юдеї були праві. Жодних надій не можна будувати на мертвій людині, якою б доброю вона не була. Якщо ж Він піднятий, то св. Павло та послідовники Ісуса праві, бо Його воскресіння до слави мало б вважатися проявом Божественного схвалення та Месіанства, про яке Він твердив, і того, що Його Царство прийде в призначеному часі.

Св. Павло пояснив, як свого часу він також чинив опір Ісусу і переслідував Його послідовників, кидаючи їх до в'язниці і вирішуючи з іншими, кому з них заподіяти смерть. Він навіть змушував їх лихословити Ісуса, щоб уникнути страждань. В люті він переходив від Єрусалиму аж до віддалених міст. Об'явлення, яке Господь дав йому поблизу Дамаску, він описав так: світло згори засяяло яскравіше сонця і голос промовив: «Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?.. Я Ісус, що Його переслідуєш ти».

Далі він розповів про доручення, отримане в той час від Господа, – проповідувати поганам і юдеям воскресіння Ісуса, зібрання Його

вибраних членів і встановлення, у властивому часі, Його Царства. Ще він мав казати всім казатися і навертатися до Бога. Власне за це його ув'язнили, і його життя опинилося в небезпеці, тому він був вимушений звернутися до трибуналу імператора. Св. Павло звернув їхню увагу, що страждання Христа були провіщені пророками і що Ісус вважав переслідування Своїх послідовників переслідуванням самого Себе – Своїх членів.

«ДУРІЄШ ТИ, ПАВЛЕ!»

Управитель Фест слухав зі здивуванням мову апостола. Тоді, перервавши його, він вигукнув: «Дурієш ти, Павле! Велика наука доводить тебе до нерозуму!». На що св. Павло відповів: «Не дурію, о Фесте достойний, але провіщаю слова правди та щирого розуму. Цар бо знає про це...».

Так само є далі. З світської точки зору справжнього послідовника нашого Господа Ісуса вважають фанатиком, обдуреним, невірноваженим. Але з християнської точки зору все є по-іншому: світські люди є нерозумними і хворими на гроші. Вони бачать тільки земні речі, минуще. Християнин дивиться очима віри – бачить славу, честь, безсмертя і частку з Відкупителем в привілеях Тисячолітнього Царства, яке незабаром має благословити світ Царюванням Праведності у відповідь на Господню молитву: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі».

Св. Павло звернувся до Агріппи: «Чи ж цар не вірить в згадані пророцтва?» Царева відповідь може означати одне з двох: або він сказав «Ще трохи часу і красномовства і ти переконаєш мене стати християнином», або «Чи ти думаєш, що таким коротким аргументом ти можеш зробити з мене християнина, разом з усією ганьбою, яку це слово несе з собою?». Відповідь св. Павла є на користь першої інтерпретації: «Благав би я Бога, щоб чи мало, чи багато, не тільки но ти, але й усі, хто чує сьогодні мене, зробились такими, як і я, крім оцих ланцюгів...».

Важко уявити собі більш шляхетний тон,

більшого духа добродійності від людини у в'язниці, фальшиво звинуваченої і несправедливо ув'язненої. Тільки ті, котрі були з Ісусом і навчилися від Нього, могли на прикладі показати розуміння та поміркованість, прищеплені Ним. Коли б то всі Христові учні могли навчитися також бути покірними та лагідними серцем і здобути спокій для своєї душі! Хто може сумніватися в тому, що св. Павло, в'язень, маючи шляхетніші надії, міг бути щасливішим від будь-кого з тих, хто його слухав?

БАГАТО БУДУТЬ ВРАЖЕНІ ТИМ, СКІЛЬКОМА НАГОДАМИ ВОНИ ЗНЕХТУВАЛИ

Прийде час, і він сьогодні вже недалеко, коли багато тих, кого так цінують люди за їхню мудрість, побачать, якими безглуздими вони були; а багато тих, кого сьогодні вважають безглуздими задля Христа та Євангелії, виявляться справді мудрими, бо вони обрали небесні речі і охоче відмовились від земного, щоб здобути небесне, адже неможливо служити Богу і Мамоні.

Існує припущення, до того ж на розумній основі, що хоча цар Агріппа не став християнином, це знання принципів, які лежать в основі християнства, позосталося з ним і мало на нього вплив на всю решту його життя. Історія розповідає нам, що під час переслідувань, які прийшли під час горя юдейського народу, цар Агріппа приймав і добре відносився до християн, котрі вдалися до нього за захистом.

Скільки людей в християнських землях почули досить виразно Послання Євангелії і були «майже переконані» в тому, щоб скористатися з благодаті Бога, але знехтували нагодами зробити цей крок і перестали цінити свій привілей! Їм, як царю Агріппі, не вдалося збагнути чудових речей, до яких вони були так близько, але випустили їх з рук. Коли вони вийдуть з гробу і отримають великі привілеї Тисячолітнього Царства, то зі здивуванням пізнають, яку велику нагоду вони мали стати членами Малої Черідки, учасниками з Господом на Престолі.

R5960 (1916 p.)

ПОДОРОЖ ДО РИМУ

Дії 27: 13-26

СВ. ПАВЛА ВІДСИЛАЮТЬ ДО СТОЛИЦІ ІМПЕРІЇ – БУРХЛИВА ПОДОРОЖ – ДНІ ВИПРОБУВАННЯ – ВИДІННЯ ПІДБАДЬОРЮЄ АПОСТОЛА – «БОГ РОБИТЬ ВСЕ ДИВНИМ ШЛЯХОМ» – ДУХ АПОСТОЛА ВСЕЛЯЄ НАДІЮ В МОРЯКІВ – УРОКИ ЙОГО ДОСВІДУ.

«На Господа здай дорогу свою, і на Нього надію клади, і Він зробить» (Пс. 37: 5).

Незадовго після проповіді св. Павла перед Фестом та царем Агріппою трапилася нагода відіслати апостола та інших в'язнів до Риму під надійною охороною, хоча проти св. Павла не висунуто жодних явних звинувачень. Між Римом та невеликим портом Кесарія не було прямого зв'язку, тому подорож відстанню в шістсот миль довелося долати на невеличкому торговому судні.

Подорож тривала від середини серпня до першого вересня – що означало добру швидкість вітрильного судна тих часів, та ще й за сприятливої погоди. В Мірі св. Павла та двох

братів, які супроводжували його – св. Луку та Аристарха, – пересадили разом з іншими в'язнями та охороною на єгипетський корабель, заповнений вантажем пшениці, що відправлявся до Риму. Окрім команди на судні було досить пасажирів – разом двісті сімдесят шість осіб.

Гарна погода тривала ще кілька днів, а потім почалася буря. Корабель відхилився від свого початкового курсу, щоб сховатися з підвітряного боку острова Крит і перечекати в порту Добра Пристань, аж буде краща погода. І там вони затрималися приблизно до першого жовтня, коли починаються екваторіальні шторми. Св. Павло попередив про небезпеку подальшої подорожі і порадив перезимувати тут. Можливо, його думка була натхнена згори, а цілком можливо,

що він просто зважив на погоду і т.д. В нього вже був великий досвід передбачувати лиха, як про це згадувалося в одному з його послань, написаних попередньо (2 Кор. 11: 25). На додаток, його вміння робити вітрила дозволило йому познайомитися з моряками і цікавитися усіма справами корабля.

Старшина вирішила плисти до Фініка, більшого порту, та ще перш, ніж вони віддалились, несподівано в корабель вдарив тропічний північно-східний вітер, тож їм довелось поплисти з вітром на південь і знайтися під захистом малого острівця, званого Клавда. Тут вони підв'язали корабля, помістивши ланцюги та шнури під кілем, бо тягар вантажу та міцний шторм вигнули його. Тоді вони попускали вітрила і поплили за вітром, намагаючись не наткнутися на мілину. Корабель стогнав від бурі. Частину вантажу довелося викинути за борт, а потім, щоб полегшити його ще, в море повкидали важке корабельне приладдя, меблі та інше.

ДНІ ВИПРОБУВАННЯ ТА НЕБЕЗПЕКИ

Буря тривала кілька днів. Не видно було ані сонці, ані зір. Капітан не міг сказати де вони є, бо компасу на той час ще не винайшли. Отож всіх на кораблі поступово почала полишати надія. Вони перестали їсти і були майже в відчаї.

Протягом цих чотирнадцяти днів апостол мав багато нагод для побоювань, сумнівів та розпитувань про Господнє провидіння. Мабуть, лише на тринадцяту ніч бурі Господь послав ангела до св. Павла з втішною звісткою: «Не бійся, Павле, бо треба тобі перед кесарем стати, і ось Бог дарував тобі всіх, хто з тобою пливе» (вірш 24). Можемо слушно припустити, що всі ці дні випробування апостол залишався відданий усім серцем Богу, і звістка до нього в кінці була чимось на зразок підбадьорення та виразу схвалення.

З цієї пригоди ми можемо взяти для себе добрий урок не тільки щодо наших власних справ у житті, але й, в загальному, щодо всіх духовних труднощів та випробувань. Господь

може дивовижним чином керувати нашими земними справами і нашим служінням Йому та Його Справі. Даючи запевнення про Свою любов, турботу та остаточне завершення вузького шляху для всіх вірних послідовників Ісуса, Він водночас може дозволяти усілякі випробування та труднощі, які приходять на нас, мов буря, погрожуючи буквально знищити нас, розтрошити наше духовне життя, затьмарити небо наших надій грозовими хмарами погроз наших ворогів та ревом сатани. Наш обов'язок – не дозволити очам віри затуманитися в цих різних жахливих обставинах, а, навпаки, упевнитися серцем в Тому, Хто обіцяв і виконає.

ДОДАТКОВІ ДУМКИ

Вираз «Бог дарував тобі всіх, хто з тобою пливе», багатозначний. В цих словах немає навіть натяку на «батьківство Бога і братерство людей», хоча це фальшиве вчення сьогодні захищають багато, керовані благородними поривами. Навпаки, йдеться про те, що на борту корабля була лише одна людина, яка перебувала в особистій спільності з Богом. Інші, якими б не були природні нахили їхнього характеру, ніколи не знаходилися в єдності з Богом.

Ще один висновок можна зробити зі слів ангела: Божественна опіка, яка слідує за святими, може виявитися великим благословенням для їхніх товаришів, навіть якщо, як у цьому випадку, ті мають світський, невідроджений розум. Ця думка особливо актуальна для земних сімей Божого народу. Посвячений батько є безпосереднім об'єктом Божественної опіки. Про ангелів написано: «Чи не всі вони духи служебні, що їх посилають на службу для тих, хто має спасіння впадкувати?» (Євр. 1: 14). Дуже часто, і навіть, можемо припустити, в переважній більшості, ті з їхніх сімей, котрі не прийшли до повної єдності з Господом, до певної міри знаходяться під доглядом і захистом ангельського служіння.

В іншому місці апостол каже, що в деяких відношеннях віруюча дружина має блаженний

вплив на свого чоловіка, або ж віруючий чоловік має сприятливий вплив на дружину стосовно дітей, бо інакше діти вважалися б нечистими (1 Кор. 7: 14). Це знову ж таки інша ілюстрація того самого уроку, що Божественне піклування, яке, перш за все, стосується святих, включає різні їхні інтереси. Це не обов'язково означатиме земний добробут, багатство, запобігання нещасним випадкам, потопленню корабля тощо, як у випадку св. Павла; але воно завжди означатиме користь в тому чи іншому значенні, або в тій чи іншій мірі. Тому слід взяти з цієї думки всю заохоту, яку тільки можна взяти. Всі речі разом будуть на добре Господнім святим (Рим. 8: 28), а ті, хто найближчий і найдорожчий їм, напевно будуть учасниками в їхніх здобутках і в Божественній опіці.

СЛОВА ЗАОХОЧЕННЯ СВ. ПАВЛА

Як тільки апостол отримав запевнення про безпеку всіх на борту, він розповів справу команді корабля. Далі він сам показав віру в сказане, підбадьоривши всіх та припинивши піст і порадивши всім іншим зробити те саме. Його дух передався іншим. Всі заспокоїлися і напевно були вражені не тільки фактом, на який апостол звернув їхню увагу – що нещастя виникло з того, що вони не послухалися його поради, – але й проявом особливої Божої милості до нього стосовно знання, що вони остаточно врятуються.

Так само має бути з Господнім народом. Усе, що на нашу думку є добрим і втішним для нас, ми повинні розповісти іншим. Коли б апостол тримав цю добру вістку тільки для себе, це означало б, що він або не має віри в її виконання, або є самолюбним. Маючи Господнього духа великодушності та велику довіру до Господа, він не вагався розповісти про близьке визволення і прославив Бога, не вважаючи, що це знання є від нього самого, але приписав його об'явленню.

Мабуть, в'язень справив велике враження на воїнів та моряків. Хто знає, чи свого часу смілива, шляхетна поведінка апостола не вплинула на деккого з двохсот сімдесяти шести його супутників і не притягнула когось із них до Господа? Так само має бути з кожним з нас. Ми повинні бути охочими розповісти іншим про те найкраще, що ми знаємо. Співчуття до стогнучого створіння в його різних життєвих випробуваннях повинно підштовхнути нас до того, щоб звернути увагу на Господні обітниці стосовно грядущого Царства Месії і благословень, які в той час стануть надбанням всіх племен землі. Хто не звіщає саме так щоденно, при кожній зручній нагоді, той показує, що йому не вистачає або знання, або віри в об'явлення, або ж він має самолюбство, яке Господь не може схвалити. І якщо він далі так поводитиметься, то це остаточно позбавить його участі в Царстві.

R5960 (1916 p.)

КОРАБЕЛЬ СВ. ПАВЛА РОЗБИВСЯ БІЛЯ МЕЛІТИ (МАЛЬТИ)

Дії 27: 38-44

СВ. ПАВЛО – ОСОБЛИВА ЛЮДИНА, ПОРІВНЯНО З ІНШИМИ – ЙОГО ПРИКЛАД ЗАВЖДИ ВАРТИЙ НАСЛІДУВАННЯ – ПЕРЕМІНА ЙОГО ХАРАКТЕРУ – СВДЧЕННЯ СИЛИ БОГА – ВІДВАГА ПІД ЧАС БУРІ – СВ. ПАВЛО ПЕРЕШКОДЖАЄ ЗАДУМУ МОРЯКІВ ПОЛИШИТИ СУДНО – ЙОГО ВПЛИВ НА ЦЕНТУРІОНА – ПОДІЇ НА ОСТРОВІ.

*«Господь визволить душу рабів Своїх, і винні не будуть усі, хто вдається до Нього!»
(Пс. 34: 23).*

Наші лекції цього року показують св. Павла з різних точок зору – лютого переслідувача; упокореного грішника, що кається: «Чого,

Господи, хочеш, щоб я вчинив?»; відважного свідка Правди посеред свого народу; самовідданого місіонера в чужинних землях. Ми бачили його поведінку перед царями та вельможами. Ми дивувалися його відвазі перед небезпекою під час подорожі в'язнем до Риму. Сьогодні

ми глянемо на нього як на особливу людину, порівняно з іншими людьми – в буденних справах і під час великого лиха, коли розбився його корабель.

Відтоді, як Павло став послідовником Господа Ісуса Христа, його поведінка зробилася шляхетною, покірною, повною поваги, вірності, відданості, посвяти, гідною копіювання усіма послідовниками Учителя. Перетворення, які настали в св. Павлі, є можливими в усіх, котрі мають вуха слухати і приймають Євангельське Послання в добре та щире серце. Само по собі таке перетворення є свідомством сили Бога – істинності релігії Біблії. Наскільки іншим був би світ, коли б все людство зазнало такого перетворення!

Та не всі є у відповідному стані серця, щоб це мало вплив на них і щоб вони були притягнені Євангелією. Деякі потребуватимуть сильної руки Месії – потребуватимуть авторитету та сили Тисячолітнього Царства, щоб підпорядкуватися і побачити переваги добра над злом. Дякувати Богу, що вірою ми можемо молитися: «Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі», сподіваючись швидкого виконання.

ПІДБАДЬОРЮЮЧИ СВОЇХ ТОВАРИШІВ

Гнаний бурею чотирнадцять днів і ночей корабель врешті доплив до місця, де пильний слух моряків вихопив серед ночі гуркіт прибою, хоча й невідомо де. Тоді вони кинули чотири якорі з боку корми і чекали до ранку.

На той час св. Павло, юдейський в'язень, здобув на кораблі загальну повагу, бо Бог був з ним. Під час шторму всі, крім апостола, втратили надію та відвагу. Його бадьорий настрій виникав з підкорення Божій волі і з того, що Господь дав йому видіння, що йому ще належало проповідувати Євангелію в Римі, і задля цього Божественне Провидіння мало піклуватися про його життя на кораблі. Серце в мирі з Богом, навчене Його Словом, готове до всього, що може трапитися, – радості чи горя.

Апостол порадив своїм товаришам бути бадьорими. Він нагадав їм про видіння, запевнивши, що цілковито довіряє йому. Врешті він наполіг, щоб вони взяли їжі і підкріпилися перед напруженими подіями наступного дня. Його бадьорість та приклад передалися іншим. Як світло Господа було для нього миром та радістю, так він, в свою чергу, був світлом корабля та підтримкою для присутніх. Він ілюстрував те, чого навчав: що Божий народ повинен робити добро всім людям, коли має можливість, і особливо Дому Віри. На прикладі він продемонстрував слова, звернені до коринтської Церкви: «В усякій скорботі Він [Бог] нас потішає, щоб змогли потішати й ми тих, що в усякій скорботі знаходяться, тією потіхою, якою потішує Бог нас самих» (Гал. 6: 10; 2 Кор. 1: 4).

ВРЯТУВАННЯ З РОЗБИТОГО КОРАБЛЯ

На світанку вдалося побачити берег і маленьку бухту, відому зараз як Бухта св. Павла на острові Мальта, який тоді називався Меліта. Моряки звільнили корабель від якорів, підняли вітрила і намагалися пристати до берега. Вже перед самим берегом корабель загруз в намулі. В той час, як передня частина залишалася нерухомою, корма під ударом хвиль почала розвалюватися на шматки, адже в цьому місці зустрічаються дві морські течії. Вночі рятівний човен відпустили з течією, бо моряки намагалися втекти з корабля. Це порадив зробити св. Павло. Спостерігши явний намір моряків втекти в малому човні, він розповів про це центуріону, порадивши послухатися розумного застереження, щоб виконалася Божественна обіцянка.

Так само ми всі повинні розуміти, що нам слід щось робити, якщо ми знаємо ласкаві Божі обітниці для нас. Якщо йдеться про справи цього життя, Він обіцяв, що хліб і вода будуть нам забезпечені. Але це не означає, що ми повинні нехтувати розумними нагодами їх здобути. Він обіцяв нам частку в грядущому Месіанському Царстві, але ми повинні вчинити наше покликання і вибір певним. Бог цілковито здатний і охочий виконати Свою частку в кожній справі,

але для нашої користі Він радить нам показати нашу віру через наші вчинки – через нашу співпрацю з Ним різним чином.

Розуміючи, що до берега можна дістатися тільки вплавав або на рештках розбитого корабля, воїни запропонували вбити в'язнів, бо за Римським законом вони відповідали власним життям за збереження тих, хто був їм довіреним. Але центуріон поважав апостола і заради нього пощадив усіх в'язнів, напевне пам'ятаючи про видіння, яке надихнуло усіх надією та відвагою, і дозволило їм знайтися в безпеці. Сталося так, як наперед сказав св. Павло – що життя кожного буде врятоване, а сам корабель з вантажем пропаде.

НОВИЙ ПОГЛЯД НА АПОСТОЛА

На березі ми бачимо св. Павла ще з іншого боку. Він ані не наполягав на почестях, ані не удавав з себе когось вищого, вимагаючи, щоб йому служили. Навпаки, він охоче робив все, щоб допомогти решті, і збирав хмиз для вогню, щоб люди могли зігрітися та висхнути. Тубільці острова – звані так, бо вони не розмовляли ані грецькою, ані латинською, але фінікійською мовою, – виявили до них усіляку людяність. Коли тутешні мешканці побачили, як змія, обпікшись полум'ям вогню, вп'ялася в руку апостола, вони міркували собі, що цей в'язень, мабуть, душолюб, бо, урятувавшись з розбитого корабля, далі був переслідуваний Божественною Справедливістю, і змія укусила його, щоб він помер. Вони гадали, що рука св. Павла спухне від зміїної отрути, і в'язень скоро буде корчитися в агонії і помре в муках. Та коли він струснув змію і не зазнав жодної шкоди, вони вирішили про себе, що він – бог.

Тут трапилася нова нагода вшанувати Євангельське Послання. Незабаром св. Павло дізнався, що батько правителя острова хворіє, і він чудовим способом зцілив його та інших хворих на острові. Ось так знання про Христа та Його служителя розійшлося далеко, хоча, наскільки нам відомо, апостол не намагався проповідувати Євангельське Послання чи то

своїм товаришам на кораблі, чи мешканцям острова. Очевидно він не вважав їх «добрим ґрунтом», щоб на ньому посіяти насіння Царства, – не вважав їх тими, кого Господь Бог наш покликав бути класом Нареченої, який зараз вибирається і випробовується. Те, що вони побачили, напевно буде корисним, коли у властивому часі прославлений Христос притягне всіх людей до Себе (Ів. 12: 32), даючи їм блаженну нагоду здобути знання, благословення і реституцію (Дії 3: 19-23).

Бачимо, що апостол не був схильний викликати збудження в розумі людей, а практикував ті самі євангельські методи, яких навчив Його Учитель, а саме: спочатку порахувати коштів учнівства, а потім, якщо хтось бажає заплатити таку ціну, взяти хрест і йти за Господом. Коли б цього способу Учителя збирати Свій народ зі світу (Мт. 16: 24; Лк. 14: 27-33) дотримувалися далі, було б значно менше номінальних християн, але, віримо, що при цьому було б не менше справжніх християн.

Час привести світ ще не настав. Тому Учитель молився не за світ, а за тих, кого Отець дав Йому зі світу. Ось Його слова: «Не за світ Я благаю, а за тих, кого дав Ти Мені, Твої бо вони!.. Та не тільки за них Я благаю, а й за тих, що ради їхнього слова ввірують у Мене, щоб були всі одно: як Ти, Отче, в Мені, а Я у Тобі, щоб одно були в Нас і вони, щоб увірував світ, що Мене Ти послав» (Ів. 17: 9, 20, 21). Зібрання вибраних відбувається в неприязних умовах, які цілковито випробують їх, зробивши їхній шлях таким вузьким, що небагато хто віднайде його і ще менше піде ним. А коли прийде належний в Бога час мати справу зі світом, Небесні та земні влади діятимуть разом з прославленою Церквою, щоб ця Євангелія сталася такою виразною, щоб мандрівник, навіть якщо він нерозумний, не заблукав на ній (Іс. 35: 8-10).

Наскільки показує розповідь, апостол та його товариші не вели місіонерської праці серед тубільців острова, біля якого вони розбилися, ані серед воїнів та моряків, котрі були їхніми супутниками протягом тієї зими. Після них не

позосталося Церкви. Тому можемо з впевненістю припустити, що вони не знайшли вух, які б чули. Лекція для нас з цього факту, мабуть, в тому, що ми не повинні сподіватися на вернення світу, ані чогось схожого на це. Ми повинні сподіватися, що Господь знайде з допомогою Правди досить,

щоб укомплектувати вибрану Церкву, а тоді з владою та повноваженнями Царства утвердить праведність і дозволить, щоб знання про Нього наповнило землю та благословило світ через Христа (Гал. 3: 8, 16, 29).

R5966 (1916 p.)

З МАЛЬТИ ДО РИМУ

Дії 28: 11-24, 30, 31

КІНЕЦЬ ПОДОРОЖІ ДО РИМУ – ЗУСТРІЧ З БРАТАМИ – НОВІ ПРОЯВИ БРАТНЬОЇ ЛЮБОВІ – СВ. ПАВЛО СКЛИКАЄ ПРОВІДНИХ ЮДЕЇВ РИМУ – ПРОГОЛОШЕННЯ ТА ВИКЛАДЕННЯ ЄВАНГЕЛІЇ – ДЕЯКІ ЗНОВУ ВІДМОВИЛИСЬ ПРИЙНЯТИ ПОСЛАННЯ.

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові» (Рим. 1: 16).

Ранньою весною, 60-го року н.е. центуріон Юлій та його воїни відділу Августа вирушили іншим судном з Мальти до Риму зі св. Павлом та іншими в'язнями. Апостола супроводжували Лука та Аристарх. Подорож, яка пройшла без якихось особливих пригод, завершилася висадкою на берег в Неаполітанській затоці, в ПUTEOLІ, морській гавані Риму, яка є островом довжиною сто п'ятдесят миль. Тут вони чекали ще сім днів, доки центуріон не отримав наказ з Риму про те, що робити з в'язнями.

Ця затримка дала св. Павлу можливість зустрітися з невеликою групою християн, які мешкали на ПUTEOLІ. Не сумніваємось, що він скористався з нагоди вислати кілька слів до християн в Римі, котрим ще раз передав, що прагнув з ними побачитися і що Господь пообіцяв йому, що вони зустрінуться. Подорож до Риму продовжувалася пішки. По дорозі апостол часто був підбадьорений проявами християнської любові братів. Деякі з них зустріли його в Аппіфорі, за сорок три милі від Риму; ще інша група посланих братів спіткала його в Тритаверні, що за тридцять миль від цього великого міста.

Багато відомих полководців проходило цим шляхом зі своїм військом до імператорського міста, щоб прийняти почесні та оплески. Але мало проповідників отримали такі великі почесні, які супроводжували св. Павла. Дорога до

Риму і назад становила для однієї групи братів шістдесят миль, а для іншої – вісімдесят шість миль. Запис показує нам, що завдяки цим проявам любові і зацікавлення апостол пізнав справжній дух братерства, який панував між християнами в Римі. Брати, очевидно, вирушили в дорогу для власного підкріплення і радості, не усвідомлюючи при цьому, що апостол потребував саме такого вияву їхньої любові.

Коментуючи згадане, певний талановитий письменник каже: «Ми часто забуваємо, що великі люди переважно є самотні; і хоча ми вагаємось говорити їм люб'язні слова, однак вдячні слова за те, що зроблено, підбадьорюють кожного, хто отримує більше критики, аніж похвали. Кілька днів тому один редактор показав мені лист, який він щойно отримав від когось, хто вважався, так би мовити, найбільш обдарованою людиною серед американського народу, дякуючи йому за милі слова з останньої передовиці. Мій приятель сказав, що спочатку він був вражений, що така велика людина могла звертати увагу на щось, що він сказав. Але потім він зрозумів вартість доброзичливого признання навіть найбільших та найрозумніших людей».

«У НАЙНЯТИМ ДОМІ СВОЇМ»

Те, що проти св. Павла не висунуто жодних звинувачень в поганому характері, і що центуріон, котрий його пильнував протягом подорожі, став його приятелем, було достатньою причиною, щоб апостола не трактували як звичайного в'язня,

але дозволили жити у найнятім ним домі під доглядом воїна, до котрого його прикуто легким ланцюгом. Хоча йому не дозволялося йти туди, куди він хоче, він міг приймати друзів та інших, котрі звертались до нього.

Важко навіть підрахувати, скільки в усьому цьому було Божественного провидіння. Воїни на варті змінювалися кожних кілька годин, тому апостол, очевидно, міг спілкуватися щонайменше з шістьма з них щодня. Ось так поступово він ближче познайомився майже з усією імператорською вартою, і багато з них змогло ближче пізнати християнське вчення та християнський приклад. Вважається, що завдяки цим воїнам Євангельське Послання було занесене у Францію, Німеччину та Великобританію. Справді, «Бог діє дивними шляхами!»

Св. Павло напевно мав якісь фінансові засоби. Кажуть, що перед цим він отримав спадок. Святе Письмо натякає, що Фелікс тримав його в'язнем в Кесарії з надією отримати хабара за його визволення, що означає, що йому було відомо дещо про маєток св. Павла.

ПРОПОВІДУВАННЯ ЮДЕЯМ В РИМІ

Господній слуга не був млявим у використанні даних Богом привілеїв. Він не знав, коли вони можуть бути забрані, то ж, перш за все, зустрівся з християнськими братами. Але вже третього дня після свого прибуття до Риму він послав за юдейськими провідниками та старшими синагог, бо в той час в імператорському місті було аж сім синагог. Павло прагнув передати їм з перших рук новину чому він тут і чому він в'язень. Після цього він забажав проповідувати їм Євангелію Христа.

Юдейські провідники прийняли запрошення і відвідали апостола. Очевидно, що вони зробили це охоче з кількох причин. По-перше, юдеї в Римі зазнавали переслідувань, які три роки перед тим змусили Акилу та Прискиллу полишити місто. Зараз ці переслідування трохи ослабли, однак вони тримали серця юдеїв у більш упокореному стані, ніж було б в іншому випадку. По-друге, юдеї напевно цікавилися

своїми співвітчизниками в біді і особливо тими, кого, як вони побачили, римська влада трактувала особливим чином, – давала велику свободу, яку мав св. Павло.

Безумовно, Господнє провидіння було в даній справі, і особлива форма обмеження апостола лише сприяла речі, яку він представляв. Юдеї остерігалися піднімати заколот проти того, хто, хоч був в'язнем, проте був трактований з великою увагою, був під безпосереднім наглядом воїна і бунт проти котрого означав би для них пряму відповідальність перед Юлієм, правдоподібно, префектом Преторіум – «начальником варті».

Св. Павло пояснив своїм гостям, що хоча він є в'язнем з причини юдеїв Палестини, він не був невірний своєму народу або його звичаям. В римському суді його визнали невинним, але задля власної безпеки змусили з'явитися перед імператором. Навіть в той час він не висував жодних звинувачень проти своїх співвітчизників. Св. Павло сказав їм, що він радий представити їм добру новину про те, що давно очікуваний Месія, на якому ґрунтувалися сподівання юдеїв, прийшов.

Зверніть увагу на мудрість апостола в представленні справи. Він не тільки не виявив недоброзичливості до тих, хто був причиною його ув'язнення, але й сказав своїм слухачам, що терпить ув'язнення задля своєї відданості Ізраїлю та його надії. Доброзичливість часто породжує доброзичливість. Юдейські провідники відповіли якомога прихильніше, що вони не мають нічого проти апостола і будуть раді вислухати його історію з його власних уст. При цьому вони визнали, що мають певне упередження до вчень, які він захищає, бо їх досягли недобрі чутки про християнство – що йому «скрізь спротивляються».

СВІДЧЕННЯ ПРО БОЖЕ ЦАРСТВО

В призначений день юдеї прийшли послухати слова апостола. Від ранку до вечора він цитував, пояснював і викладав з Закону і Пророків про те, що Ісус є Месія; що Він зараз збирає Духовне Насіння Авраама, щоб воно було Його

Царством; що коли Його клас Царства буде повним, він прославиться в Першому Воскресінні; що тоді почнеться праця, доручена Насінню Авраама, – благословити всі племена землі (Гал. 3: 8, 16, 29).

Напевно апостол також розповів про чистоту життя та вчень нашого Господа і представив факти на доказ Його воскресіння з мертвих. Напевно він свідчив про те, що Господь вже не є людиною, але славною духовною істотою, присутність котрої, як це бачив сам св. Павло, сяяла яскравіше сонця в полудень. Напевно він також звернув увагу на Високий Поклик Церкви і пояснив, що ця нагода статися Духовним Ізраїлем дана, перш за все, Тілесному Ізраїлю; і що погани, згідно зі словами пророків, мали бути покликані доповнити вибране число, яке Бог передбачив для цієї слави. Напевно він пояснив, що цей Поклик включає страждання, жертву і самовідречення тепер з боку тих, хто прагне мати частку в славі Небесного Царства, коли воно буде встановлене при Другому Приході Месії та воскресінні єдиної справжньої Церкви (Рим. 8: 28-30, 17-19).

Коли дехто з його аудиторії заперечував Месію, св. Павло намагався далі вплинути на них, або ж, принаймні, вплинути на віруючих, цитуючи слова пророка Ісаї (6: 9, 10) і показуючи, що Бог завчасу знав і звістив, що більшість юдеїв відкине Месію, коли вони про це дізнаються. Наш Господь сказав до них: «Ви вухом почуєте, та розуміти не будете, дивитися будете оком, але не побачите!» Апостол не був відповідальним за наслідки Правди на його слухачів. Щиро прагнучи зробити їм добро, він зробив все, що від нього залежало, щоб представити Правду мудро. Отже відповідальність лежить на слухачах, а не на св. Павлі, не на Господі.

Апостол не мав на увазі, що глухі до Євангелії будуть вічно мучитися. Вони втратять велике благословення – чудовий привілей статися спадкоємцями Божими і співспадкоємцями з Ісусом Христом Відкупителем в Його Тисячолітньому Царстві. Вони втратять частку зі святыми в славній праці підняття людства, яка в той час

відбуватиметься. Вони втратять привілей, бо недостойні його. Ось тому вони й були сліпими до Правди. Якщо негідним особам дозволити бачити, чути і розуміти Євангельське Послання, їхня відповідальність збільшиться і, цілком можливо, що Божественні наміри так чи інакше натраплять на перешкоди.

ЧОМУ ВІДКИДАЮТЬ ЄВАНГЕЛІЮ

Деякі юдейські провідники повірили Посланням св. Павла, а деякі – ні. Так є завжди. Правда є шукачем і дослідником серця; вона також відокремлює. Господня ціль полягає в тому, щоб Правда притягнула лише один клас – чистих серцем, «справжніх ізраїльтян». Вона відокремлює і відкидає тих, котрі не є в належному стані серця, бо навіть в своєму релігійному житті керуються самолюбством. Не всі готові до Теперішньої Правди. Деякі шляхетні та доброзичливі люди в багатьох відношеннях мають упередження в розумі або серці, і це заважає їм приймати Добру Вість. В інших є любов до секти, партії, з якою вони себе ототожнюють і вчення якої так чи інакше має суперечити Правді через неправду, яку вони містять в собі. Ще інші мають страх перед людьми, який ставить пастку – боязнь непопулярності, свідомість того, що вірність Євангелії Христа означатиме самопожертву, відмову від власної волі.

Тепер, як і тоді, Господь вживає цього роду випробування, щоб відокремити пшеницю від куколло, золото від жужелиці. Ми не можемо сподіватися, що Він робитиме по-іншому. Тому наші молитви і наші намагання повинні бути в напрямку повної чесності перед Господом, перед братами і перед Його Правдою: любов до Правди перевищує всі інші речі. Про клас, який впаде в цей час випробування, Господь каже, що Він пошле йому дію обману, щоб той повірив брехні, бо не прийняв Правду в її любові (2 Сол. 2: 10, 11).

Майже два роки св. Павло залишався в таких умовах, проповідуючи Царство Бога і пояснюючи як його можна здобути в даний час, ставшись членами Вибраної Малої Черідки, Нареченої

Христа, котра (як встановлене Царство) буде протягом Тисячоліття благословити цілу землю. Він навчав, що все це залежало від Господа Ісуса Христа і Його жертви; що без відкуплення, яке в Христі Ісусі, не може бути жодного прощення гріхів, жодного вічного життя, жодного класу Царства на духовному рівні, а лише вічне знищення (Дії 3: 23).

На цьому розповідь про діяльність св. Павла закінчується. За переказами, через два роки він був звільнений; знову відвідав Церкви Малої

Азії, а потім пішов в Іспанію. За якийсь час він повернувся до Риму як в'язень без помилування. Провівши якийсь час у Мамертинській в'язниці – в жахливій темниці, він врешті загинув як мученик. Перекази також говорять, що його римське громадянство врятувало його від розпинання, і що замість цього його обезглавили. Кафедральний собор св. Павла в Римі, кажуть, був збудований поблизу місця його страти.

R5975 (1916 p.)

«ПРОСТІ СТЕЖКИ НОГАМ ВАШИМ»

*«Чинить прості стежки ногам вашим, щоб кульгаве не збочило, але краще виправилось»
(Євреїв 12: 13).*

Ось голос сурми, яка скрізь закликає Господній народ бути на осторозі, щоб протистояти нашому великому ворогу – сатані! В слово «сатана» ми включаємо всі хитрощі нашого великого противника, через які він підстерігає, щоб ввести в оману і зловити в пастку Воїнів Хреста. Він дійсно є противником всього світу в тому, що є противником Бога і всіх мудрих та милостивих задумів і законів, які Бог вчинив, щоб захистити людей від низхідних і згубних тенденцій гріха.

З відомостей, які дійшли до нас з різних джерел, ми схильні вірити, що цивілізованим світом переходить велика хвиля неморальності і хтивості. Без сумніву, остання війна і різноманітні нові обставини, які вона відкрила, мають багато спільного з цим поганим станом. Навряд чи могло бути інакше. Але, на додаток, виглядає, що наш великий противник протягом тисяч років вважав хтивість, неморальність своїми найкращими способами, щоб атакувати людський рід, і особливо тих з людства, хто визнав Господа і праведні закони, які Він встановлює для всіх, хто буде Його народом.

Дослідники Біблії, знайомі з історією образного Ізраїлю, пригадають, що саме в цьому напрямку Валаам і Балак з таким великим успіхом снували інтриги проти Ізраїлю, спроваджуючи на ізраїльтян божественні карі. Св. Павло говорить нам, що саме таким способом наш рід,

на початку створений на образ Бога, впав у таку велику деградацію. «Бо, пізнавши Бога, не прославляли Його як Бога і не дякували, але знікчемніли своїми думками, і запаморочилось нерозумне їхнє серце. Називаючи себе мудрими, вони потуманіли. ... Видав їх Бог у пожадливість їхніх сердець на нечистість, щоб вони самі знеславляли тіла свої. ... А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений, – щоб чинили непристойне. Вони повні всякої неправди, лукавства, зажерливості, злоби, повні заздрості, убивства, суперечки, омани, лихих звичаїв, обмовники, наклепники, богоненавидники, напасники, пишні, винахідники зла» і т.д. (Рим. 1: 21-32).

Якщо хтось дивується, як наш рід дійшов до теперішнього розбещеного стану, то в попередніх словах апостола він має повне пояснення. І тепер, після розповсюдження Євангелії протягом більше, ніж вісімнадцяти століть – після того, як Біблія була надрукована кожною мовою, і коли освіта є настільки загальною, що практично кожен може читати Біблію, і коли знання на кожному темі зросло в такій мірі, чи не дивно бачити, що давні методи нашого противника знову є панівними? Знову вчені називають себе мудрими і безглуздо відкидають мудрість згорі; знову лютує неморальність: панують гнів, злоба, ненависть, суперечки, наклепи, плітки, війни і вбивства. Господь, здається, дозволяє людству навчитися лекції, що цивілізація не дає спасіння, як декотрі сподіваються.

Біблія представляє людей як птахів, а великого противника як птахолова, який старається заманити в сильце і вбити їх; але святі зображені як барвисті птахи, особливо привабливі для цього птахолова. Проти них він вживає свої хитрощі і пастки, усіляко намагаючись їх упіймати.

БЛАЖЕННІ ЗАСОБИ БЛАГОДАТІ

Кілька років тому, за Господнім провидінням, ми були скеровані представити Обіт Господеві, який щиро рекомендували Його народу і який, віримо, приніс йому велике добро. Не щоб цей Обіт, або якийсь інший обіт, міг бути більший чи ширший, ніж обіт самопожертви, який кожен з Господнього народу взяв на себе перш ніж став прийнятний для Господа і зачатий Святим Духом; але цей Обіт довів, що він корисний Його святим в тому, що звернув їхню особливу увагу на деякі небезпеки на шляху, даючи поради щодо їхнього перебування в Господній ласці.

Близько 20000 з посвяченого Господнього народу написали нам про своє бажання бути вписаними до переліку тих, котрі прийняли цей Обіт. Від дуже багатьох з них ми почули, яке велике благословення прийшло на них внаслідок їхніх зусиль вірно слідувати за різними пунктами цього Обіту – як їхні ноги були бережені від спотикання; яку допомогу вони отримали щодо своєї спільності з Господом; як вони зміцнялися духом, коли щоденно перед Престолом Благодаті згадували всіх інших, котрі прийняли цей Обіт; яке благословення вони також отримали, щоденно пам'ятаючи про жнивну працю і свої привілеї в ній; як вони стали більш обережними через постанови щодо спиритизму і окультизму і щодо своєї спільності з особами протилежної статі.

З думкою, що багато хто могли б бути читачами «Вартової Вежі» тепер, котрі не були в той час, коли цей Обіт був представлений, ми друкуємо його знову.

ОБІТ ГОСПОДЕВІ

1. Отче наш, що еси на небесах! Нехай святиться Ім'я Твоє. Нехай Твоє панування щораз більше входить у моє серце, а Твоя воля буде

виконана в моєму смертному тілі. Покладаючись на підтримку обіцяної Тобою благодаті допомагати через Ісуса Христа, нашого Господа, в кожній потребі, складаю цей обіт.

2. Щоденно буду пам'ятати перед Престолом Небесної благодаті про загальні інтереси праці жнива і особливо про частку, якою я сам маю привілеї втішатися в цій праці, а також про дорогих співробітників, де б вони не знаходились.

3. Обіцяю ще старанніше, якщо можливо, ще ретельніше перевіряти мої думки, слова і вчинки з метою бути більш придатним до служби Тобі і Твоїй дорогій черідці.

4. Обіцяю Тобі, що буду на осторозі, щоб протистояти всьому, що близьке до спиритизму та окультизму, і, пам'ятаючи, що є лише два пани, буду всіма розумними шляхами опиратися пасткам, які приходять від противника.

5. Далі обіцяю, що, за винятком згаданого нижче, буду всякого часу і на кожному місці поводитись наодинці з ким-небудь з протилежної статі так само, як поведився б з ним привселюдно – в присутності зібрання Господнього народу.

6. І наскільки це розумно і можливо, буду уникати знаходитись в одній кімнаті наодинці з ким-небудь з протилежної статі, хіба що двері в кімнату будуть широко відчинені.

7. Винятки у випадку братів – дружина, діти, матір і тілесні сестри; у випадку сестер – чоловік, діти, батько і тілесні брати.

СЛОВО ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

Ми чули від декого, що хоча вони мали великі благословення, коли старанно дотримувалися цього Обіту, однак поступово вони ставали недбалими щодо нього, почали втрачати свої благословення і потрапляли в гріх. Дорогі брати, ми ніколи не будемо поза небезпекою, доки ми є в тілі. Отож кожну річ, яку ми можемо зробити, перебуваючи на боці Господа, на боці праведності, як Нові Створіння, зачислені під знамено нашого Відкупителя, ми повинні робити – для захисту наших власних критеріїв і для допомоги іншим в боротьбі проти світа, тіла і противника, в яку ми вступили.

Заголовний вірш цієї статті жоден з Воїнів Хреста ніколи не повинен забувати. Навіть найміцніші потребують пам'ятати його, і, звичайно, слабші особи потребують слухатись його. Ми всі є кульгаві. Ніхто не є здатний ступати прямо, досконало, в сліди нашого Господа. В найкращому випадку ми шкутильгаємо. Тож як важливо, щоб ми робили все найкраще, щоб уникнути проб і спокус, які будуть особливо тиснути на нас з причини наших тілесних слабостей! Як ми повинні старатися ходити близько до Господа і міцно триматися Його руки, коли переходимо через проби і труднощі теперішнього часу!

Чи не говорить дехто, що така поведінка показує слабкість і залежність? Безперечно, це так; і, безперечно, хтось, хто не знає про свою слабкість і залежність від Господа, не засвоїв свого першого уроку! Не стидаймося впорядковувати своє життя так, щоб, наскільки можливо, уникати спокус, бо це мудра поведінка, яку дораджує Господнє Слово. Бути гордим,

самовпевненим і готовим скрізь покладатися на себе свідчить про дух, який не є в близькій спільності з Господом, Котрий показує Своє лице покірним і смиренним.

Якщо тепер приходять особливі проби на світ і на Господніх послідовників, ми можемо сподіватися, що вони будуть щораз суворішими в наступаючі дні і роки. Необхідно, щоб Господні послідовники були відважні, сильні, рішучі робити добре – особливо в усіх справах самоконтролю! «Хто панує над собою самим [своїм розумом], ліпший від завойовника міста», – ось натхнені слова. Стараймося бути великими з божественної точки зору – приємними Господу, добре пильнуючи наші слова, думки і діла не тільки задля себе, але й в інтересах усіх, з ким маємо справи. Таким чином ми щораз більше будемо променистим і сяючим світлом, звіщаючи чесноти Того, Хто покликав нас із темряви до дивного світла Свого (1 Петр. 2: 9).

R5974 (1916 p.)

ОГОЛОШЕННЯ

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр. та рос.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
 - Небесна Манна (укр. та рос.)
 - Фото-драма сотворення (рос.)
 - На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
 - Боже Царство (86 стор.) (укр.)
 - Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
 - Надія (22 стор.) (укр.)
 - Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
 - Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
 - Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
 - Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
 - Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
 - Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
 - Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
- Вся література висилається **безкоштовно**

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовою.

Чи ми готові терпіти ненависть, зневагу, ганьбу, які викликає відданість правді? Чи ж не є любляча прихильність нашого Отця більшою, набагато більшою для нас, ніж прихильність і милість цілого світу, – навіть більшою, набагато більшою, ніж саме життя? Якщо так, ми можемо йти вперед в Його ім'я, радіючи, вихваляючи Його нашими устами, співаючи нову пісню, яку Він вклав в наші уста, “ласку та милість” нашого Бога. Співати цю пісню – це дечого коштує. R5441:6

Якщо ми не готові славити Бога там, де ми є, і в тих умовах та обставинах, в яких ми є, то ми, мабуть, не захочемо Його славити, якщо матимемо відмінні обставини і умови, які зараз здаються нам найбільш бажаними. Даниїл в ямі з левами міг спати краще, ніж Дарій в царському палаці. Той, хто не міг би знайти спокою в лев'ячій ямі, якщо б він туди потрапив, не знайшов би спокою, коли б опинився в палаці. Щоб серце людини переповнювалося радістю і хвалою, мусить змінитися сама людина, а не обставини або речі. R3123:4